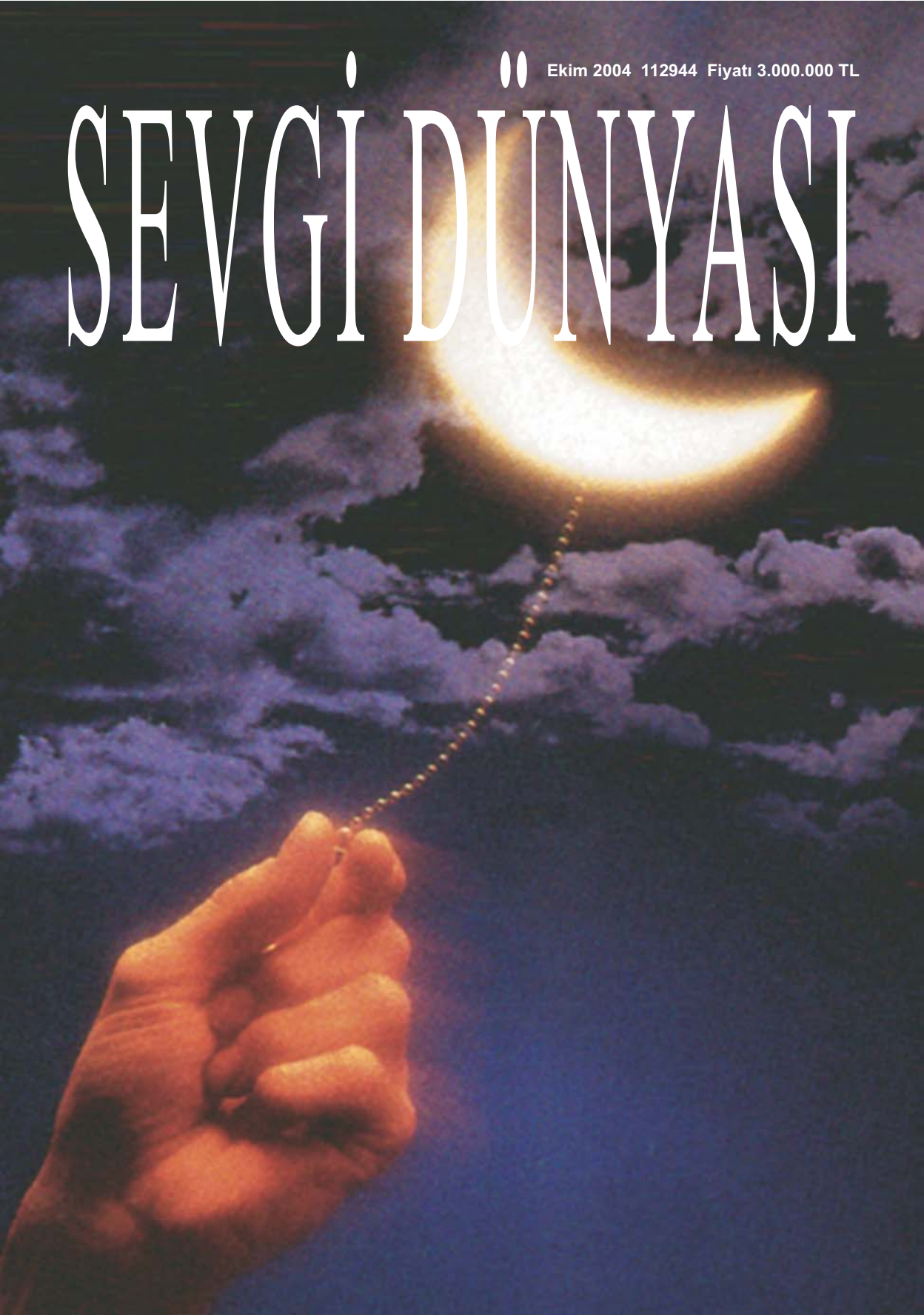


Ekim 2004 112944 Fiyatı 3.000.000 TL

SEVGİ DÜNYASI





Aylık Kültürel ve
Siyasi Dergi

Cilt: 36
Ekim 2004
Sayı: 430

SEVGİ YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.

adına

Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü

Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar
Özenç Kayserilioğlu
Hale Ürkmezigil

Haberleşme Sorumlusu:
Kazım Erdemoğlu
212 - 250 42 42

Okur - Abone İlişkileri:
Kazım Erdemoğlu
212 - 252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No.4/5
34437 Taksim, İSTANBUL
212 - 250 42 42

Yazışma Adresi:
SEVGİ DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu, 34437
İSTANBUL

Mizampaj ve
Teknik Danışman:
Hale Ürkmezigil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı:
Anka Basım
212 - 629 01 83

Fiyatı: 3.000.000 TL.
Yıllık Abone:
30.000.000

Yurt Dışı: 35.000.000 TL.

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Sevgi Dünyası 1
Karşılaştığımız Olayları Değerlendirelim

Dr. Refet Kayserilioğlu 2

Sevgiyle Yaşanmış ve Hizmete Adanmış Bir Ömür

Güngör Özyiğit 9

Demoklesin Kılıcını İndirmek

Nadide Kılıç 15

Yaşamın Yaprakları

Nelda Bayraktar 20

Tadın Kavurucu Ateşi

Özenç Kayserilioğlu 22

Esinler

Olgay Göksel 25

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi

Yavuz Yektay 26

İki Yaşam Arasında

Çev: Arın İnan 30

İnternette 35

Geçmiş Olsun

Zehra İskender 37

Anne ve Babaya Öykünme

Sibel Salur 40

Sorularla Ruhsal Olaylar

Özenç Kayserilioğlu 41

İş Başında Duygusal Zekâ

Der. Belgin Tanaltay 46

Sevgili Dostlar

Vahşetin ne boyutlara geldiğini Eylül ayında Rusya'da meydana gelen Beslan Katliamında gördük. Kötülük son hızla ilerliyor ve hiçbir sınırlaması yok. İnsan yavrularını bile gözünü kırpmadan öldürebilen ve her türlü işkenceyi yapabilen sapık bir zihniyet türemiş durumda. Evlat acısının acıların en dağlayanı olduğunu iyi bilen teröristler, gönüllerle korku salmaya devam ediyorlar ve eylemlerine devam edeceklerini de açıkça beyan ediyorlar. Diğer yanda Irak'ta kaçırılan rehinelere başları kesilerek bir bir öldürülüyorlar. Terörün esas gayesi öldürdüğü insanların sayısı değil, salmak istediği korku.

İnsanlığın bir beden gibi bütün olduğuna inananlar, yapılanlardan büyük bir huzursuzluk, öfke ve dindirilemeyen bir gönül sızısı duyuyorlar. Beslan'da çocuklarını kaybetmiş anaların ve babaların acılarını anlıyorlar. Acılar, ıstıraplar, hüznler, sevinçler ve neşeler sınır tanımıyor. Hepimiz aynı özden yaratılmışız.

Hangi dinden, ırktan ve dilden olursa olsun teröristin acımasız bir katil olduğunu bilmek gerekir. Terörist idealleri uğruna ölen ve öldüren değildir. Gönüllere korku salarak da inandıklarına başkalarının inanmasını bekleyemez. Çünkü insanlar (ki teröristlerin kendileri de insandırlar) sevdikleri ve kendilerini geliştiren gerçeklere bağlanmak isterler.

Tüm kötülüklerden ve şer işleyen insanlardan, Yaratan'ımızın koruyucu hayrına sığınmaya ve karamsarlık havasının hakim olduğu bu günlerde içimize dönmeye ve her şeye rağmen iyide ve doğrudan kalmaya çalışalım. Ekim'in ikinci haftası başlayacak olan Ramazan Ayı belki de buna vesile olacaktır. Yeniden kendimize dönüp baktığımız, sukunet içinde kendimizi ele aldığımız, O'nun önünde küçüklüğümüzü yeniden idrak ettiğimiz anlardan oluşacak koca bir ayın ardından başarımızı kutlayacağımız bir bayram olsun ardından gelen...

Hava ve su gibi bizim için vazgeçilmezlerden olan ve içinde iken farkına varamadığımız, belki de kıymetini tam bilemediğimiz (!) Cumhuriyetimiz ve Cumhuriyet Bayramımız da hepimize şimdiden kutlu olsun. Avrupa Birliğine hazırlandığımız önümüzdeki günlerin, ülkemiz için hayırlı olmasını ve faydamıza olanları başkalarının işaret etmesine gerek kalmadan yapan olmayı diliyoruz.

Karşılaştığımız Olayları Değerlendirelim

Dr. Refet Kayserilioğlu



* Olaylardan alınacak dersler vardır. Bunlar üzücü olaylar karşısında isyana ve inkârâ sapmakla veya bir ümitsizlik bataklığına sapmakla değil, ancak serinkanlılıkla düşünerek alınabilir.

* Bir üzücü olayla karşılaşan kişi bilmelidir ki, o sevilen, kendisinde ilerleme yeteneği görülen kişidir. O unutilan, terk edilen, üstü örtülen kişi olmadığına şükretmelidir.

* Allah kimseye zulmetmez ve O, abes iş yapmaz. Buna inanan kişi sabreder ve karşılaştığı olayı değerlendirmeye çalışır.

Geçenlerde bir hastam dert yanıyordu: “Durumum iyi iken herkese iyilikler, hizmetler ettim. Bu yüzden birçok para kaybım oldu. Kimi aldığı borcunu getirmedi. Kimine kefil olduk, onun yerine borcu biz ödedik. Bugün ben darda kaldım. O eski yardım ve hizmet ettiklerimin hepsi benden yüz çeviriyorlar. Acaba yardım ister miyim diye selâmı, sabahı kestiler. Dünya kötü, insanlar nankör, iyilik ve hizmet boş laf, kimseden kimseye hayır yok. Bir kere düşmeye gör, kimse dönüp yüzüne bakmaz.”

Hastamın üzüntüsüne hak verdim. Gerçekten insanın çevresinden yardım, ilgi ve sevgi görmemesi ateşten daha yakıcıdır. Yalnızlığın soğuk ve karanlık yollarında yürümekten daha üzücü ne olabilir ki... Sevgi ve ilginin, yalnız paraya, yalnız şöhrete, yalnız güzelliğe ve gençliğe gösterilmesi, onlardan mahrum olanların ise terkedilmesi çok acıdır. Hem acıdır, hem de bilgisizliğin ve olayları yüzeyden görmenin ifadesidir.

Onu, moralini yükseltici sözlerle teselli ettim. Ama onun içine yer etmiş kanaatları değiştirmem çok uzun zaman isterdi. Onun gibi düşünenler bugün dünyada çoğunluktadır. Herkes yarınını garantilemek ve geniş imkân, bilgi ve sevgiye ulaşmak için, para şöhret, gençlik ve güzellik yolunda öldüresiye bir mücadeleye girmiş durumdadır. Bütün manevî değerler, bütün insanî meziyetler hiçe sayılmaktadır. Oysa ki insanı asıl mutlu eden, o manevî ve insanî değerlerdir. Para ile elde edilen ilgi ve sevginin içten olmadığını,

göstermelik ve yalan olduğunu bilmeyen var mı? Hakikisini kaybeden insanlık, sahtesiyle avunmaya çalışıyor.

Çok önceleri bir adam tanımıştım. İşi bozulmuştu, alacaklılar peşindeydi. Eve icranın biri geliyor, biri gidiyordu. Karısıyla da arası bozulmuştu. Evin masrafını karşılayamayışı, evdeki münakaşaların mihrak (odak) noktasıydı. Bu üzüntüler ve bu hır gür onun cinsel gücünü de azaltmıştı. Karısı bunu da diline dolamıştı. “Ben ne yapayım senin gibi adamı” diyordu. “Ne evinin masrafını görebiliyorsun, ne de erkekliğin kaldı!” Adamcağız gerçekten her haliyle bitik bir duruma gelmişti. O zat hep şöyle soruyordu: “Ben neden bu hale düştüm? Bu hale düşecek adam mıydım? Ne yaptım ki Allah beni bu duruma soktu?” Olaylardan alınacak dersler var elbette. Ama bunlar isyanla, inkârla ve üzüntüyle değil, ancak serinkanlılıkla düşünerek alınabilir.

Yaptığım telkin ve tavsiyelerle onun kendine güvenini ve saygısını kazanmasına yardım etmiş, hipnoz içindeki telkinlerle de cesaretini, neşesini ve ümidini kazanmasını sağlamıştım. Karısıyla yaptığım konuşmalar da, onu yanlış ve yıkıcı konuşmalardan vazgeçirmişti. Böylece kısa zamanda toparlanmak imkânını bulmuştu.

Bir aile tanımıştım. Bir tek çocukları üç yaşında ölmüştü. Ve tekrar çocukları da olmuyordu. Doğumdan sonra hanım bir rahim ameliyatı geçirmişti. Karı-koca büyük üzüntü içindeydiler. Her ikisi de durmadan ağlıyorlardı. Akşam olunca çocuğun konuşmalarını

kaydettikleri bandı ses cihazına takıyorlar, sofrada içki şişesi, bir yandan dinliyorlar. bir yandan içiyorlar, bir yandan ağlıyorlardı. Her ikisi de kaderlerine lânet ediyorlar, karşılaştıkları bu haksız durumdan dolayı Allah’a isyan ediyorlardı. Adam: “Allah, eğer varsan” diyordu “bu kazığı bize neye attın, bunun hesabını vermelisin!..” Onları daldıkları bu bilgisizlik ve gaflet çukurundan hanımın annesi çıkarmıştı, Bandı ortadan yok etmiş, “Siz bir çocuk için aklınızı mı oynatacaksınız?” demişti. Sonra karı kocayı kollarından tutup bana getirmişti.

Meğer adamcağız duran bir minibüse yetişmek için sağına soluna bakmadan yola fırlamış. Görenler ve bilirkişi, dostumu tamamen suçsuz buluyor. Fakat tanıkların ve bilirkişinin ifade ve raporları alınincaya kadar arkadaşım bir hafta, adam öldürmek suçundan hapiste yattı.

Allah kimseye kazık atmaz, kimseye zulmetmez. Buna ne ihtiyacı var, ne de o böyle küçüklüklerle uğraşır. O, kin tutan, intikam alan, kullarının aleyhinde planlar yapan, tuzaklar kurup, aldatan kandıran ve kazık atan olabilir mi hiç? Bunlar ilerlemiş, arınmış insanların bile yapamayacağı şeyler. Bu küçüklükler ancak geri ve

bilgisizlerin, arınmamış, henüz karanlık yollarda sürünenlerin yapacağı işlerdir. O bizi sevgisinden, severek, kendi dileğiyle varetmiştir. O bizim önümüze nice imkânlar sermiş, yücelmemiz, yükselmemiz için neler neler yaratmıştır. O yalnız verir, O yalnız hayrımızı diler. Ve o, her kulunu sever.

Öyleyse nedir bu belalar, bu kazalar, karşılaşılan bunca haksızlıklar? Bu sorunun cevabını sonraya bırakarak biz karşılaşılan bir enteresan olay üzerinde daha duralım.

Bir büyük müessesenin satış müdürlüğünü yapan değerli bir dostum var. İnsanları seven, herkese iyilik etmek için çırpınan bu dostumun başına bir sene önce bir trafik kazası geldi. Daha doğrusu kazayı yapan kendisiydi. Müessese sahibinin verdiği iftar yemeğinden, Londra asfaltında dönerlerken ortadaki fundalık tretuvardan ani olarak bir adam arabasının önüne fırlıyor. Adamla arasındaki mesafe beş metre, fren yapsa kurtarması imkânsız. Hem fren yapıyor, hem direksiyonu sola kırıp kaldırıma çarpıyor. Fakat buna rağmen adamın sağ fara çarpmasını önleyemiyor. Sağ far kırılıyor ve o kısım biraz göçüyor. Adamcağızı hemen hastaneye götürürlerken yolda ölüyor.

Meğer adamcağız duran bir minibüse yetişmek için sağına soluna bakmadan yola fırlamış. Görenler ve bilirkişi, dostumu tamamen suçsuz buluyor. Fakat tanıkların ve bilirkişinin ifade ve raporları alınincaya kadar arkadaşım bir hafta, adam öldürmek suçundan hapiste yattı.

Olaydan yirmi gün önce
arkadaşımın ablası
bir rüya görüyor.
Rüyada arkadaşımın
kullandığı kırmızı renkli
araba bir kaza yapıyor ve
arabanın sağ farı kırılıyor
ve o kısım hafif içeri
göçüyor. Ama arabanın
içindekilere bir şey
olmuyor

Bu onu öyle sarstı ve üzdü ki, göz yaşları içinde şöyle diyordu: “Bu kazada hiçbir suçum ve hatam yok, vicdanen müsterihim. Ama bir adamın ölmesine sebep oldum. Neden bu işe ben vasıta oldum? Benim suçum neydi? Bu olay neden benim başıma geldi?”

Bu olayın tertipli ve idareci varlıkların düzeniyle olduğunu gösteren çok enteresan bir yönü var. Olaydan yirmi gün önce arkadaşımın ablası bir rüya görüyor. Rüyada arkadaşımın kullandığı kırmızı renkli araba bir kaza yapıyor ve arabanın sağ farı kırılıyor ve o kısım hafif içeri göçüyor. Ama arabanın içindekilere bir şey olmuyor. Rüya bu kadar, adamın ölmesi kısmı yok. Ablası ertesi gün heyecanla bu rüyayı kardeşine anlatıyor, aman bu günlerde araba kullanma diye de rica ediyor. Arkadaşım bu rüyayı tamamen unutuyor ve ancak olaydan sonra hatırlıyor. Rüya ile olayın şaşılacak benzerliğine dikkati çekmek isterim.

Arkadaşın kullandığı araba gerçekten kırmızı renkte ve sağ ön farı kırılmış o bölgede biraz göçmüş durumda.

Arkadaşım kendisini çok şükür çabuk toparladı. Üzülmekle beraber ümitsizliğin akıntısına ve isyanın fırtınasına kapılmadı. Düşündü, kendi noksanlarını araştırdı, hayatına çeki düzen verdi. Kazaya uğrayanlara karşı daha merhametli oldu. Onda büyük bir ruhi değişiklik oldu bu olaydan sonraki aylarda. Her yönden daha olgunlaştı.

DÜNYA'DA BULUNUŞUMUZUN NEDENİ

Eğer dünyada rahat etmek, her şeyimiz tıkırında gidip eğlenip gülmek için bulunsaydık, gerçekten yukarıda sıraladığım ve daha sayamadığımız binlerce olayın hepsi büyük haksızlık olurdu. Ama dünyada hoş vakit geçirmek için değil de bir şeyler kazanmak, bir seviyeye ulaşmak için bulunuyorsak, ruhi ve bedeni yönden yorulmamız, üzülmemiz ve uğraşmamız gerekecektir. Bugün için hayatın en büyük gayesinin tekâmül olduğunu görmekteyiz. Tekâmül ruhen olgunlaşmak demektir. Olgunlaşmak ise bir yandan bilgiyi artırarak, bir yandan tecrübeleri çoğaltarak olur. Okuyarak, dinleyerek veya tecrübe ile edindiğimiz bilgileri ruhumuza benimsettikçe olgunlaşırız. Çünkü, artık biz üstün bilgileri her çeşit davranışına esas olarak alan bir üst seviyenin insanı, oluruz. Ruhumuza aklımızla benimsettiğimiz, yani özümsemediğimiz, öz bilgiler bizim her

çeşit tecrübe ve davranışımızın temel taşlarıdır artık. Eksik tecrübeler ve eksik bilgiler bizi eksik ve yanlış davranışlara sevk eder. Aslında hiç kimse bile bile yanlış yapmak istemez. Doğru diye yaptığının eksikliğini ve zararlarını görerek yanlış olduğunu anlar.

ATEŞ VE PARA MİSALİ

Şöyle bir misalle bunu daha iyi açıklamak mümkün olacaktır. Bir insan tecrübeleriyle ateşin ısıtıcılığını öğrenmiştir ve “ateş ısıtıcıdır” bilgisini de aklı ruhuna benimsetmiştir: Yani bu onun öz bilgisi olmuştur. O üşüdüğü zaman içindeki öz bilginin etkisiyle ateşe doğru otomatik olarak sokulur. Fakat ateş hakkındaki bilgisi noksansa ateşe fazla sokulacaktır. Bu defa bir yerini yakacaktır. Tabii canı yanacaktır, ama bu arada yeni bir bilgi öğrenmiştir: “Fazla sokulursan ateş yakar, öyleyse fazla sokulmayacaksın.” Öğrendiği bu yeni bilgiyle ateşe dikkat ve tedbirle sokulacak ve yanmadan ısınacaktır.

Bir başka misali de para üzerine verelim. Para iyidir, her ihtiyacımızı para ile sağlarız, para çevremizin ilgisini ve sevgisini kazanmamız için en iyi vasıttadır. Bunlar bir bakıma doğru bilgilerdir. Ama eksik bilgilerdir. Bu bilgileri düşünün düşünün ruhuna benimsetmiş bir kişi para kazanmak için doğru yanlış her çareye baş vuracaktır. Çünkü para onun için en iyi vasıttadır ve para mutlaka kazanılmalıdır. Bir iki tecrübesi başarısızlıkla neticelenmişse ve ne kadar uğra-

şırsa dilediği parayı kazanamayacağı kanaatine varmışsa o kolaylıkla yanlış yollara sapacaktır. Aşırmak, çalmak, adam kandırarak hile yoluyla para elde etmek isteyecektir. Bunu elde edince toplum karşısında suçlu duruma girecek, belki de yakayı ele vererek hapsi boylayacaktır. O zaman onda ikinci bir bilgi teşekkül edecektir. “Evet para faydalıdır ama, haklı para, dürüst yoldan gelmiş helâl para olmak şartıyla.”

Şahıs normal yoldan zengin olmuş farz edelim. Bol para onu şımartmış, birçok gönül kırmış, birçok haylazlıklar yaparak sağlığını da, şerefini de lekelemiş. Üstelik para ona sevgi ve ilgi getirecek yerde etrafına bir sürü dalkavuk, ikiyüzlü insanı toplamış,

Eksik tecrübeler ve
eksik bilgiler bizi eksik
ve yanlış davranışlara
sevk eder. Aslında
hiç kimse bile bile
yanlış yapmak istemez.
Doğru diye yaptığının
eksikliğini ve
zararlarını görerek
yanlış olduğunu anlar.

sevgisizlik ve samimiyetsizlik bulmuş. İşte o zaman şahıs bir üst bilgi daha edinmiştir. “Paranın fazlası onu hazmedebilecek insan için iyidir, hazmedemeyecek insan için ise felâket

vasıtasıdır.” Para başkalarına yardım ve hizmet için veya onlara iş hazırlamak için kullanılırsa, yani hayır yolunda harcanırsa gerçek sevgiyi ve ilgiyi getirir.” Bilgisini de kazandırmışsa, tecrübeleri o şahsı daha da üst bir seviyeye çıkarmış olur.

İşte dünya tekâmülü bu acı tecrübeleri yaparak adım adım gerçekleşir.

HATALAR GÖRÜLÜP DÜZELTİLMEDİKÇE

Eksik bilgilerimizin bize yaptırttığı hatalar ve onların getirdiği ıstıraplar bizi akıllandırmamışsa, bize gerekli yeni bilgiyi buldurtup onu ruhumuza benimsettirmemişse, biz aynı hatalı davranışımızda devam edeceğimiz demektir. O zaman gittikçe daha büyük hatalar yapacağımızdan ve gittikçe daha büyük ıstırap ve sıkıntılarla karşılaşacağımızdan hiç şüphemiz olmamalıdır. Çünkü gerçekleri görmemekte inat edenlerin, karşısına daha sert ve acı olayların çıkması zarurettir.

Başımıza bir olay gelince kendimizi önümüze koyup tarafsız bir gözle incelemeliyiz. Bu olay senin başına niye geldi? Hataların nelerdir? Bildiğin halde yapmadığın veya hevesine uyup ihmal ettiğin şeyler var mı? Eksik bildiğin hususlar nelerdir? Sen buradan neler öğrendin? Bunları iyi bir şekilde araştırıp bulan kişi eksikliklerini ve hatalarını kolayca görecektir. Kendisini süratle düzeltecektir. Böylece her tecrübe ona yeni bir takım bilgiler kazandırarak hızlı bir tekamül yoluna sokacaktır.

Bir de öyle olaylar var ki, onda aradığımız halde kendi eksik ve hatamızı bulamayız. Hatamızı bulamayışımız ya o konuda bilgimizin

Hatamızı
bulamayışımız
şayet bilgi
noksanlığımızdan ise
ya biz isyanlara saparız,
ya da kusurları
başkalarında ararız.
O zaman hatalarımızı
tekrar ederiz,
ta elde etmemiz
zaruri olan bilgiyi elde
edinceye kadar

noksan oluşundandır, ya da gerçekten o yönde bir hatalı davranışımız yoktur, fakat bir üst seviyeye çıkmamız için o olay başımıza getirilmiştir. Bir başka ihtimal de, hatamız başka yöndedir ve bizim o olayın verdiği sarsıntıyla kendimizi topluca ele almamız istenmektedir. Bu son iki şıkta irademizi aşan bir dış karışma vardır.

Hatamızı bulamayışımız şayet bilgi noksanlığımızdan ise ya biz isyanlara saparız, ya da kusurları başkalarında ararız. O zaman hatalarımızı tekrar ederiz, ta elde etmemiz zaruri olan bilgiyi elde edinceye kadar: Akıllı bir kişi isek, aklına, tecrübesine güvendiğimiz bir kişiye gider ona hatalarımızın, noksanlarımızın neler olduğunu sorarız. Ya da çevremizin yaptığı tenkidlere kulak veririz. Tenkid ve

tavsiyeleri küçülmesini bilerek dinleyen kişi, eksik ve hatalarını görmekte gecikmeyecektir. Gurur ve izzetinefsini her şeyin üstünde tutan kişinin ise düzelmesi ve etrafın uyarmalarından faydalanması çok zordur. Öyle kişi daima kayıptadır.

BÜYÜK YARDIMCILAR

Bazı kişiler vardır ki belli bir hayat düzeni tutturmuşlar, etliye, sütlüye karışmadan gitmektedirler. Onlar pasif bir hayat içinde, hatalardan, ama atılımlardan da uzak yaşamaktadırlar. Böyle kişilerin felsefesini Farsça bir atasözü çok iyi dile getirmektedir: “Eğer hâhiy selâmet der kenarest.” Yani selâmet ve huzur getiriyorsan kenarda dur. Öylelerinin hayatı bir otomatizm içindedir, yenilikten, ilerilikten uzaktır ve yeni bilgiler kazandırmamaktadır.

Eğer hayat hoş vakit geçirme yeri olsaydı işlerini düzene koymuş bu kişileri kendi hallerine bırakmak gerekirdi. Çünkü onların topluma bir zararları yoktur, ama bir faydaları da yoktur. Bütün dikkat ve ihtimamları kendilerine bir zarar gelmemesi üzerine toplanmıştır.

Dünya insanlar için bir tekâmül yeri olduğu için, insanların olgunlaşmalarından sorumlu olan büyük vazifeli bedensiz varlıklar onları böyle, pasif, bir hayat içinde sürekli olarak bırakamazlar. Beklerler, bir iki uyarmayla onun ilerlemeye, yükselmeye, kendi kendine yönelmesini. Ama onda bir hareket göremezlerse, önüne, onu

sarsacak ve tabii üzecek bir olay çıkartırlar. O bundan uyanır, aklını başına alır ve hızlı tekâmül yoluna girerse ne âlâ, yola giremezse, o zaman başına daha büyük bir olayın gelmesi zarurettir. Bu da, ta akıllanıncaya ve hızlı tekâmül yoluna girinceye kadar devam eder. Ama şurası da bir gerçektir ki hiç kimseye kaldıramayacağı bir yük verilmez.

Vazifeli varlıklar; insan kardeşlerini seven, onların yükselip üstün alemlere bir an önce çıkmaları için çırpınan yüce dostlardır. Onlar çalışana, düşünene, bilgisini ve gönlündeki sevgisini artırana daha çok yardım ederler. Öylelerini görmek onları nasıl sevindirir ve mutlu eder.

Dünyada ideal olgunluğa ulaşmış insan iyide ve doğruda olan insandır. O, beş esası, beş basamağı (iyilik, doğruluk, çalışmak, bilgi ve sevgi) tam benimsemiştir. İnsan kardeşleriyle bir sevgi birliği içindedir. Yaratan’a ve onun emrindeki yüce idareci varlıklara tam uyan ve teslim olandır. O insan, artık insan kardeşlerinin yükselmesine ve tekâmülüne vazifeli varlıkların gösterdiği yönde hizmet edecek duruma gelmiştir.

Yukarıdaki olaylarla karşılaşan dostlar, sevilen, kendileriyle ilgilenilen ve ilerleme imkân ve yeteneği görülen kişilerdir. Onlar unutilan, terkedilen, üstü örtülen kişilerden olmadıklarına şükretmelidirler: Başa gelen olaylara elbette üzülmeli, ama asla isyana sapmamalıdır: Ya da tersine ümitsizlik girdabına kapılarak mücadeleden ve düşünüp nedenleri araştırmaktan asla geri kalmamalıdır.

Sevgiyle Yaşanmış ve Hizmete Adanmış Bir Ömür

Psikolog Güngör Özyiğit



*Şiir sende, şarkı sende, söz sende
İnsana uzanacak el sende
Derin bilgin, engin sevginle
İnsanı kurtaracak öz sende*

Kırk gün önce kaybettiğimiz bir arkadaşımızın evinde, onu hayırla anmak üzere toplandığımızda Dr. Bey'in ölüm haberini aldık. İyileşeceğine kesin olarak inandığım için, önce kısa bir şok yaşadım. O gece arkadaşlarla birlikte büyük acımızı paylaşarak bir ölçüde azaltmaya ve olayı sindirmeye çalıştık. O arada kırk dört yıllık beraberliğin anıları bir film şeridi gibi ana hatlarıyla gözümün önünden geçiverdi...

Yıl 1960. On sekiz yaşlarında, Kabataş Erkek Lisesi son sınıf öğrencisiyim. Felsefeye çok meraklıyım. Hayatın anlamını araştırıyordum: "Nereden geldik, nereye gidiyoruz? Niçin yaşıyoruz? Nasıl yaşamalıyız?" gibi temel sorulara doğru, tutarlı cevaplar bulmaya çalışıyorum. Bir mahalle arkadaşım. Benim bu konulara ilgimi bildiğinden, bana yeni çıkmakta olan "Ruh ve Madde" dergisinden birkaç tane bırakıyor. Onları okuyorum ve sorularıma tam da içime sinen, doyurucu karşılıkları buluyorum. Ve aynı yılın sonbaharında, yazılarını beğenerek okuduğum ama kendisini henüz tanımadığım, Metapsişik Cemiyeti'nin Başkanı Sayın Refet Kayserilioğlu'nun bir konferansını dinlemek üzere, arkadaşımınla birlikte, Taksim'deki şimdi Pera Müzik Okulu'nun bulunduğu yere Cemiyet Lokaline gidiyoruz. Yağmurlu bir sonbahar gecesi saat 21:00'e doğru kapı çalınıyor ve içeri uzun boylu, hafif kır saçlı, gür kaşlı, çok etkili gözleri ve bakışları olan karizmatik bir insan

giriyor. Herkes ayağa kalkarak, kendisini büyük bir saygı ile karşılıyor. Yerine oturduğunda şöyle bir etrafına bakınıyor. Gözgöze geldiğimizde bende bıraktığı izlenim, hayat boyu bu insanla birlikte olacağımın sezgisi ve gerçekten de öyle oldu. Kırk dört yıl, hiç ayrılmaksızın, onun kılavuzluğunda aynı ışıklı yolda beraberce yürüdük.

1960'lı yıllarda "Ruh ve Madde" kafamdaki tüm soruların kilidini açan sihirli bir anahtardı sanki. Ayları ipe çeker ve dergiyi dört gözle beklerdim. Her ay "Ruh ve Madde"nin çıkışı bayramdı benim için. Okur okur doyamaz, su gibi içerdim satırları. Doğrusu yetişmemde, üniversite öğrenimi de dahil, hiçbiri bu dergiler kadar etkili olmamıştır. Neyse ki derginin daha ilk sayılarında Boğaziçi bayilerine dağıtım yapan bir görevli arkadaşına yardımcı olarak girmiş ve dergiye karşı ödenmesi olanaksız borcumu biraz olsun ödeme yolunu tutmuştum.

Yıllar yılları izledi. Derginin başarısı gün güne arttı. Konular kamuoyunda konuşulmaya, tartışılmaya başlandı. Gazetelere yansıdı. O dönemde Dr. Bey'in nasıl gecesini gündüzüne katarak insanlara hizmet yolunda canla başla çalıştığına yakından tanık oldum. Sonra nazar mı değdi, ne oldu anlayamadım. Çünkü pek gençtim o zaman dernekte bir kaynaşmadır başladı. Ve hemen olağanüstü bir kongreye gidilerek, başarı kazanmak sanki kaba-hatmış gibi, yönetim kurulu düşürüldü. "Ruh ve Madde"yi çıkaranlar ve bunca başarıya ulaştıranlar saf dışı edildi. Hiç

aklım ermediydi bu işe. Dedim ya, o sıralarda çok toydum, ondan herhalde. İnsanoğlunun gönlündeki güle gönül vermiştim, ama dikenlerine yabancıydım daha. Sonraki yıllarda dikenleri de tanıyacak, hattâ onlarla ahbablık bile edecektim.

O günlerden bir gece, Dr. Bey’le bir pastaneye gitmiştik. Orada kendisine olanlara çok üzüldüğümü belirtmiş ve: “Yine göreve başka şekilde devam edecek misiniz?” diye sormuştum. “Elbette... Devam etmeden yaşayamam ki” diye yanıtlamıştı sorumu. İşte tam anlamıyla bir misyon insanının görevli bir kişinin yaşam çizgisi.. Bu cevaba çok sevinmiştim. Ve beni teselli için: “Üzülme dostum, meyve vermeyen ağacı taşlamazlar” demişti. Böylece ben de genç yaşta önemli bir gerçeği çok yakınında bulunarak öğrenmiştim. Acı bir gerçektir bu, ama gerçektir...

İçimde bugün bile buruk bir tadı olan bu anımı bırakıp, konuya gelelim.

Dernekten ayrılanlar elbette üç yıldır bir yere getirdikleri sevgili okurlarını yüzüstü bırakacak değillerdi. Derginin geçirdiği üç yaş krizinden sonra daha bilenmiş, kişilik kazanmış bir tavırla Dr. Bey’in başkanlığında “Ruh Dünyası” dergisini çıkarmakta gecikmediler. Derginin ilk sayısında Dr. Bey “Ruh Dünyası”nın niçin çıktığını şöyle açıklıyordu:

“Bilirsiniz, çocuklar çamurdan evler yaparlar; sonra onu bırakıp, yeni bir heyecanla daha iyisini ve güzelini yapmaya koyulurlar. Bu arada tecrübe

sahibi olmuş, acemilikten kurtulmuş, maharet kazanmışlardır.”

“Ruh Dünyası” ruhi olayları geniş ölçüde duyurup açıklayan, insanın manevi yönden gelişmesini hızlandıran, ruhsal mesajları yayınlayan bilimle din arasında bağlar kurarak bilgi bütünlüğünü sağlayan bir dergi olmuştur. İlk yıllar iki medyumlu yapılan celselerde gelen bedensiz varlıklar, grubun yakın bir gelecekte çok büyük bir görev alacağını, o yüzden kendini her yönden çok iyi hazırlaması gerektiğine dikkati çekerler. Ve iki yıl sonra büyük olay gerçekleşir; Beyti Dost’la bağlantı kurulur. Ondan sonra her şey ince bir plan gereğince zarif bir şekilde gelişir. Dr. Bey’in ve grubun gerçek sıfatı belirginleşir. Her şey öylesine derinleşir, şen renkler ve sesler kazanır ki, artık ruhun da, maddenin de özünün sevgi olduğu gerçeği tüm güzelliği ile ortaya çıkar. Bu mutlu değişiklik çok geçmeden dergide de yankısını bulur. Altı yıl çıkmakta olan “Ruh Dünyası” isim değiştirerek yerini “Sevgi Dünyası”na bırakır. İlk sayısı sevgi ve mutluluk dolu bir dünyanın müjdecisi olarak çıkar. Dr. Bey önsözünde şöyle der:

“Sevgi Dünyası” sevgi ve mutluluk dolu bir dünyanın müjdecisi olarak çıkıyor. Bugünkü korkulu dünyadan, yalnız kendi çıkarını düşünen insanlardan kurulu mutsuz dünyadan herhalde siz de memnun değilsinizdir. Sanırız siz de, herkesin birbirini sevdiği, birbirine yardım için çırpındığı, kimsenin kimseye kötülük düşünmediği,

güler yüzlü aydınlık bir dünyanın özlemini çekiyorsunuzdur. Madem ki en küçük bir topluluk olan ailede, kişiler sevgiyle bir araya gelebiliyorlar. Onların gayeleri almaktan çok vermek, sevdiğini memnun etmek olabiliyor. Öyleyse neden daha çok insan sevgiyle bir araya gelmesin, neden kendilerinden önce sevdiğinin ihtiyaçlarını düşünmesin? Hem geçmişte böyle topluluklar olmamış da değil. İşte Sevgi Dünyası, böyle bir dünyanın kurulabilmesi özlemiyle ve onun fikri temellerini hazırlamak için çıkıyor.”

Sevgi Dünyası 36 yıldır bu çizgisini sürdürmeye çalışıyor.

Dr. Bey’in başkanlığında kurulan “Dünya Sevgi Birliği” ve “Dostluk Derneği” aynı yolun yolcusu arkadaşlara yükselme, arınma ve birliğe ulaşma yolunda yoğun alıştırmalar, tecrübe ve bilgi birikimi sağlayan bir laboratuvar oluyor. İşte size Dr. Bey’in, arkadaşlarının kardeşçe bir birliğe ulaşmaları, hayatı sevgiyle paylaşmayı öğrenmeleri için nasıl uğraştığını gösteren güzel bir örnek:

Yıllar önce, Dünya Sevgi Birliği Grubu olarak Şile’nin köyü Akçakese’ye günübirliğine bir geziye gitmiştik. Grupta hem evli çiftler, hem de bekârlar vardı. Ben bekârlar takımındaydım o tarihte. Akçakese, denizin homur homur homurdanarak gidip geldiği kumsalı, doğanın kıyıya serpiştirdiği, adeta dekore ettiği kayalarıyla şirin bir Karadeniz sahili. Başkamız Dr. Refet Bey, bir hafta sonu gezisinde burayı keşfetmiş.

Yaz sıcağında, önümüzde uzanan uçsuz bucaksız ve tertemiz denizi görünce coştuk. Hemen soyunup denize attık kendimizi. Ve Karadeniz’in insanın üstüne üstüne gelen dalgalarıyla bir süre oynadık. Kolkola vererek, birliğin gücüyle dalgalara göğüs germeyi ve yıkılmadan ayakta durmayı denedik. İşi ciddiye aldığımızda başardık. Boşverip gevşek tuttuğumuzda gülerken devrilip, yeniden dikildik. Öylece bir hayli eğlendik. Öğlen olduğunda güneşin terletmesi, denizin yormasıyla iyice acıktık. Yemek vakti geldi çatı. Herkes küçük gruplar halinde bir köşeye çekilip, çıkınları açmaya nevaleri ortaya sermeye başladı. Evlilerin mönüsü oldukça zengindi: Köfteler, dolmalar, börekler, mücverler. Biz bekârların rızkı ise, hoşlanmış yumurta, patates, zeytin, peynir gibi şeyler... Herkes harıl harıl yemeğe hazırlanıyor. Ortada çıt yok. Yalnız havada, kimsenin dile getirmek istemediği bir rahatsızlık ve memnuniyetsizlik var. Şöyle bir düşünce sanki içten içe yokluyor hepimizi. Birlikte geldiğimiz, birlikte denize girdiğimiz, gülüp oynadığımız arkadaşlar, iş yemeğe gelince ne oldu da böyle ayrılıverdiler birbirimizden... Kimsenin söylemeye cesaret edemediği bu gerçeği, lider kişiliğiyle Dr. Refet Kayserilioğlu seslendirerek şöyle dedi: “Arkadaşlar biz hepimiz kardeş değil miyiz? Üstelik biz aynı ideali bölüşen, birbirini sevmeye ve bir olmaya çalışan bir aile gibiyiz. Öyleyse neden rızıklarımızı bölüşmüyoruz. Gelin, ortak bir sofraya kuralım. Herkes getirdiğini

ortaya koysun. Birlikte yiyip içelim ve şükredelim.” Bu güzel çağrı bir anda havadaki sıkıntı bulutlarını dağıttı, herkesi rahatlattı. Hemen ortaya büyük bir sofraya kuruldu. Bütün nimetler ortaya konuldu. Herkes her şeyden yedi içti, şükretti ve geriye de bir sürü yemek arttı.

O gün, rızıkları bölüştüğümüzde, hepimizin sade karnı değil gönlü de doydu. Birliğin bereketi ve paylaşmanın lezzeti hepimizi mutlu etti.

1966-71 yılları arasında, beş yıl hem Dr. Bey’in muayenehanesinde sekreteri, hem de derginin sekreteri ve yazarı olarak çalıştım. Geceleri de toplantılara katıldım. Öylece gece gündüz beraber olarak, onun yaşantısını yakından izleyip gözlemleyerek, kendisinden çok şey öğrendim. O dönem Dr. Bey’in esinle dolu olduğu üst üste besteler yaptığı coşkulu bir dönemiydi. Bestelediği ilâhi ve şarkıları ilk dinleyen ve paylaşan genelde ben oluyordum. Ben de öğrendiklerimi hemen ders gruplarına öğretiyordum. Daha sonra ilâhi ve şarkıları öğrenen arkadaşlar, hep birlikte Türk Musikisi Grubunun ilk çekirdeğini oluşturduk. Dr. Bey, özellikle ilâhileri söylerken Tanrı’yı içinde hissettiğini ve onları ağlayarak, gözyaşları eşliğinde bestelediğini söylerdi.

1968 yılında Dr. Bey ve eşi ile birlikte, üçümüz 20 gün süren bir Anadolu gezisine çıktık. Ankara Karaman üzerinden Adana’ya indik. Oradan bütün Akdeniz ve Ege’yi dolanarak Çanakkale yoluyla İstanbul’a

döndük. Dr. Bey, günde yaklaşık 8-10 saat araba kullanıyor. Gittiğimiz her ilde 2-3 saat ayakta konferans veriyor. Ayrıca denize giriyor, tatilin de tadını çıkarıyordu. Onun üstün bir enerji ile donatıldığını, gezide bile dergi okurlarıyla tanışarak, konferanslar vererek, geziyle görevi nasıl birleştirdiğini yakından görüp hayran kalmıştım.

Derneğimizin her yıl yaptığı geleneksel Büyükada gezilerinde de, Dr. Bey’in 60’lı ve 70’li yaşlarda bile nasıl en önde ve dimdik Viranbağ’a kadar yürüyerek gidip geldiğini hepimiz izlerdik.

“Kâinatı Yöneten Güç Sevgi” kitabına yazdığım sunuş yazısında da değindiğim gibi, doktorluk mesleği, müzik ve şiir çalışmaları ve özel yaşamın sorumlulukları, bir hayatı haydi haydi doldurabilir. Ama Sayın Refet Kayserilioğlu’nun bunların yanında, onları da içine alan ruhsal konularla ilgili çalışmaları, dernek faaliyetleri, konferansları ve yazarlık yaşamı, insanlara hizmete adanmış dopdolu bir ömrün özetidir.

Bazı nadir insanlar, bir hayata birçok hayatı birden sığdırırlar. Elli yıllık doktorluk mesleğinin, müzik çalışmalarının, elli yıllık ruhsal çalışmalarının, yönetici ve eğitici görevlerinin, elli yıllık yazarlığın insana kazandırdığı tecrübe, görgü ve bilgi birikimi hayli zengindir. Ve o kimsenin verecekleri, ondan öğreneceklerimiz de öylesine engindir.

Ben ve arkadaşlarım, yıllardır Dr. Bey’le beraber olarak, ona danışmak,

ondan akıl almak gibi bir ayrıcalığa sahip olduğumuz için kendimizi çok şanslı ve mutlu hissetmişizdir.

Kırk dört yıl süren bir dostluk ve görevleri gereği yakın işbirliği içinde kendisinden çok şey öğrenmişimdir. Ve benim yetişmemde en çok emeği geçen en büyük öğretmenim olmuştur. En son Bodrum'a gitmeden beraber olduğumuzda bana yine büyük bir yardımda bulunmuş, özel yaşamımla ilgili bir konuda ışık tutmuş ve yol göstermişti.

O aramızdan ayrıldı. Ama yazdığı kalıcı eserlerle ve yetiştirdiği insanlarla, onun dünyadaki sevap defteri hep açık duracak.

Sayın Dr. Refet Kayserilioğlu'nu, yani Şidi'mizi biz Yaratan'ın bize hediyesi olarak tanıyıp biliriz. Ve onu öylesine saygıyla severiz.

Sevgili Şidi'm, sizin her türlü yapmacık süsten arınmış doğal halinizi, sade anlatımınızı, dostça yakınlığınızı,

sevginizi, ilginizi ve övgünüzü çok özleyeceğim.

Zora düştüğümde, başım sıkıştığında, tecrübe ehli birine danışmak için sizi çok arayacağım.

Sevgili Şidi'm, iyi ki vardınız, iyi ki aramızda yaşadınız. Ve ömrümün 44 yılını sizin yanınızda, dostluğunuzda ısınarak ve aydınlanarak geçirdiğim için Yaratan'a şükrediyorum. Hz. Muhammed'in sadık dostu Ebu Bekir, peygamberin ölümü üzerine, onun gülüşünü son defa görmeye gittiğinde, gözleri yaşlı şu sözler dökülür dilinden:

"Ya Muhammed! Sen benim anamdın, babamdın, ağabeyimdin, arkadaşımydın, her şeyimdin! Yaşarken güzeldin, ölümünde de güzelsin!.."

Sevgili Şidi'm, ölüm ilanınızı yazmak bana nasip oldu. Ne yazık ki, ölümünüzde gülüşünüzü göremedim. Eğer görebilseydim, Hz. Ebubekir'in peygamber için söylediklerini tekrarlamaktan kendimi alamazdım...



36.
YIL

Kesintisiz devam eden 35 yıllık yayın hayatımızda bize gösterdiğiniz ilgi ve verdiğiniz destek için siz sayın okurlarımıza teşekkür ederiz.

Hizmetinize sunduğumuz web sitemizi ziyaretinizi bekleriz.

<http://www.dostluk.com>

Demoklesin Kılıcını İndirmek

Nadide Kılıç



Eric Fromm'a göre insan,
hangi topluma ait olursa olsun, hangi kültürün içinde
davranış olgusunu geliştirirse geliştirsın
iki gruba ayrılıyor. İnsanın ya koyun gibi yönetilmeye, ya
da yönetmeye meyilli olduğuna işaret ediyor.

Kimi insan; hayatı, düşünceleri ve dilekleriyle bir derenin akışı gibi kendi halince yaşar. Ancak bu dere yatağının, dere suyunu denize ulaştırmasından yoksun bir hayattır. Çünkü insanı tecrübe ehli yapan olaylara bulaşmadan yaşamayı tercih eder. Hiç kimse ile derinliğine birliktelikler, beraberlikler kurmaz. Hayatı hiç sorgulamaz. Hayatında sorun istemez. Bu nedenle diğer

insanlarla ilişkilerinde anormal ölçülerde uyumlu ve itaatkârdırlar. Kişisel gelişim söz konusu olduğunda da itaatkâr insanın, hep aynı yerde saydığı gözlemlenebilir. İtaatkârlık bu insanların üstüne abanmıştır. Çünkü yüzde yüz haykıracakları durumlarla ve konularla karşılaşmak dahi onların savunma mekanizmalarını harekete geçirmez... Sanki yaşamlarındaki tek

gaye herkese itaat etmektir. Böyle hareket etmekle, hayatı zahmetsizce, yaşayacaklarını düşünürler. Kimi zaman bir tufeyli vurdumduymazlığı ile hayata sarılırlar. Sorumluluk bilinci, riski göze almak, zorluklarla uğraşmak, toplumsal problemlere çözüm olmak gibi insanca, insana özgü nitelikleri ise gereksiz bir fantezi gibi görürler.

Ömrünün sonuna kadar
kendi kader sorumluluğunu
üstlenmeyi düşünmeden,
hattâ hissetmeden,
o kişinin yanbaşıda
itaatkâr bir ruh hali içinde
geçirirler. Adeta gönüllü bir
bende gibi esir hayatına
devam ederler.

Bu tarz yaşayanlar Eric Fromm'un koyun olarak sıfatlandığı insan grubunu oluşturuyor olabilirler. Çünkü daima diğer insanları ve düşüncelerini kendi üstüne otorite olarak kabul ederler. Bir anlamda, kendilerini güdecek, zahmetsizce sosyal yaşam içinde yürümesine yardımcı olacak başka bir insanı kendine dayanak seçerler. Ömrünün sonuna kadar kendi kader sorumluluğunu üstlenmeyi düşünmeden, hattâ hissetmeden, o kişinin yanbaşıda itaatkâr bir ruh hali içinde geçirirler. Adeta gönüllü bir bende gibi esir hayatına devam ederler.

Oysa düşünce gücü ve yetenekler sözkonusu olduğunda hiç de emsallerinden geri kalmaz. Akıllı denilen

insanlarla mücadele edecek bir IQ'ya sahip olduğu da görülecektir. Ancak bu insanın bildiği en önemli yetenek(!) tembelliğinin en hoş hayat tarzı olduğu sanrısıdır.

Tembellik sözkonusu olduğunda ilk akla gelen, hareketi pek sevmeyen, bedeninin zorlanmasını göze alamayan, kas gücünü geliştirmeden kaybeden insanlar akla gelebilir... Gerçekte de tembel insanlarda en çok göze çarpan özellik budur. Ancak tembelliğin yanı sıra tufeyli bir itaatkârlığa tutunmuşlarsa, en basit ihtiyaçlarından en elzem gereksinimlerine kadar ne olursa olsun uğraşacak birilerini hep bulabilirler. Hiç tasasız bir tavır takınsalar da, her zaman kuşkulu bir duygu bombardımanı içinde ruhlarını teskin etmeye çalışırlar. Çünkü tembellik, insanın doğasına aykırıdır. İnsanın beden sağlığı, ruhsal mutluluğu fiziksel hareketliliğine, üretken faydalı bir çalışmaya muhtaçtır.

Tembellik sözkonusu olduğunda ilk akla gelen, hareketi pek sevmeyen, bedeninin zorlanmasını göze alamayan, kas gücünü geliştirmeden kaybeden insanlar akla gelebilir..

Çalışkan oldukları halde, itaatkârlığın içine doğan insanları da gözardı etmemek gerekir. Ömürlerini, bir nefeslenme arası vermeden çalışıp, didin-

mekle tüketirler. Didinmek, kişinin gü-nünü isteksizce, sırf mecburiyet olduğu için, harcaması değil midir? Bu insan-lardaki itaatkârlık, tufeyli bir karar-dan çok daha vahimdir. Çünkü birin-cisinde kendi isteğiyle hür olmaktan, üretmekten vazgeçip, atıl yaşamayı seçmek varken diğerinde özgür yaşa-mak hakkını kullanamadan, itaatkâr bir ailenin, toplum düzeninin, törelerin içinde dünyaya gelmek vardır. Geç-mişte köylülerin, kölelerin derebeylere boyun eğdirip, itaatkârlığı de-ğiş-meyecek bir kader gibi kabul ettiren feodal toplum düzeni de... Şimdi Doğu Anadolu'da olduğu gibi erkek egemen toplumlarda töre gereği, kocasına, babasına, erkek kardeşine kayıtsız şartsız bir saygı içindeki kadının suskunluğunda da aynı itaatkârlığı görmek mümkündür.

Bu insanların hayat karşısındaki tavırları, mantıklı, dirayetli, güçlü ve özgün bir duruş olacakken, kendilerini

Şimdi Doğu Anadolu'da
olduğu gibi erkek egemen
toplumlarda töre gereği,
kocasına, babasına,
erkek kardeşine kayıtsız
şartsız bir saygı içindeki
kadının suskunluğunda da
aynı itaatkârlığı görmek
mümkündür.

çevreleyen toplumsal şartların yöne-timinde zayıflayıp yeknesaklaşır. İtaatkâr toplumların fertlerinde, sanki

tek bir insanın düşünceleri hakimdir. Bu düşünceler, kendileri üstünde söz sahibi olan insanın, onlardaki yansı-masıdır.

Ürkek insanlar, hiçbir zaman
sağlıklı düşünüp, eyleme
geçip yaşayamazlar.
Her hangi bir düşünce
ya da planları olsa bile
etkin bir adım atamazlar.
Dolayısıyla toplumsal
zorbalık, töre baskısı v.b.
geleceği tehdit etmesine
seyirci kalırlar.

Çünkü bir derebeyi ya da kadının sahip olduğu bilinciyle güçlenmiş erkeklerin çevrelerine uyguladıkları baskıların sonuçları şaşılacak kadar benzerlikler göstermektedir. Fersiz bakışlar, mimiksiz yüzler, suskun ağızlar sanki hiç silinmeyecek bir makyaj gibi itaate zorlanan insanların yüzlerine oturmuştur.

Oysa ki bu insanlar, doğuştan tanrı vergisi güce sahiptirler. Hür olmak serbest yaşamak hakları vardır. Ancak en büyük talihsizlikleri, gerçek anlamda tembellik içinde yaşayan bir insanın (derebeyi, zorba v.b.) ya da erkekliğinin abartılması ile kadına karşı üstünlüğüne inandırılmış bir adamın bilinçsiz oto-ritesi, tembelliğe itilen tufeyli yaklaşımın onların yüreğinde yaptığı tahriptir.

Bu tahrip öyle yıkıcıdır ki, bu zorbalığa takılan bütün insanlar, tıpkı

dibekte öğütülen tahıllar gibi, korkuları, ürkeklikleri ile birbirlerinin tıpkısı olmuşlardır. Bir anlamda koyun sürüsü gibi ne yapacaklarını, birbirini takip ederek karar veren toplumun ürkek bireyleri oluverirler.

Dünya onları en olgun,
en verimli zamanlarında
tanır. Sanki birdenbire
ortaya çıkmış,
hiç çocukluk ve acemilik
devresi geçirmemişler
gibi bir duygu ve
hayranlıkla karşılanırlar

Ürkek insanlar, hiçbir zaman sağlıklı düşünüp, eyleme geçip yaşayamazlar. Her hangi bir düşünce ya da planları olsa bile etkin bir adım atamazlar. Dolayısıyla toplumsal zorbalık, töre baskısı v.b. geleceği tehdit etmesine seyirci kalırlar.

İnsanların arasına tıpkı güpegündüz şehre inen kurtlar gibi birdenbire girerler. Beklenmedik zamanlarda ortaya çıkarlar. Ya da şartların ağırlaştığı diğer insanların mucize bekler hale geldikleri, kötülüğün, zorbalığın cehaletin yokluğun had safhaya ulaştığı, koşulların hiç kimseyi (zor-balar, tufeyliler hariç) memnun etmediği, sağlıksız, hastalıklı ortamlarda anılırlar. Böyle ortamlarda birdenbire pıtrak gibi çıkıverirler. Doktor reçetesindeki en etkin ilaçlar kadar güçlü ve kötülüğü sarsıcı yeteneklere sahip olarak... Dünya onları en olgun,

en verimli zamanlarında tanır. Sanki birdenbire ortaya çıkmış, hiç çocukluk ve acemilik devresi geçirmemişler gibi bir duygu ve hayranlıkla karşılanırlar. Büyük kitleleri bir rüzgar hızı ile kavrayıp etkilediklerini görmek zor değildir. Çünkü zulüm altında ezilen insanlar, ancak belli belirsiz rüyalarda görüp bekledikleri, yaşadığına, varlığına pek de ihtimal vermedikleri kurtarıcının aralarında yaşayan bir insan olduğunu öğrenmişlerdir. Umutsuzluk içinden çıkan bu insanın, insanca olan hiçbir zaafiyetinin eksikliğinin, hatasının olabileceğini düşünmezler. Tıpkı vaadedilen topraklara ulaşan Samiler gibi kendilerini kesinkes feraha ve güzelliğe çıkaracak en güçlü ve alternatifsiz varlık olarak görürler. Hattâ böyle insanların tanrısal güçleri olduğuna, Yaratan'ın kendisine verdiği misyonu gerçekleştirmek için ortaya çıktığına inanırlar. Onlara kahraman gözüyle bakarlar. Onun karizmasının çekimine kapılıp, yeni bir köleliğin,

Hattâ böyle insanların tanrısal güçleri olduğuna, Yaratan'ın kendisine verdiği misyonu gerçekleştirmek için ortaya çıktığına inanırlar. Onlara kahraman gözüyle bakarlar. Onun karizmasının çekimine kapılıp, yeni bir köleliğin, itaatin hazırlığını yaparlar.

itaatin hazırlığını yaparlar. Bu son derece tehlikeli ve kaçınılmaz bir süreçtir. Çünkü bu insanların çevresinde kendi gibi diyerkâmca düşünebilen, aklı selim karar verip, eyleme geçebilecek kadar cesaretli olan bir anlamda sözbirliği ve işbirliği yapabilecekleri çalışma arkadaşları da ortaya çıkar. Arkadaşları ile yaptığı işbirliği, fikir alışverişi bağnaz bir zorbalıktan, benlik duygularından uzak kalmasına yarayacaktır.

Evet! Toplum her zaman liderlerin ardında rahat ve huzurlu yaşamaya alışmışlardır. Tarih boyunca, insanlığı acıların savaş ve yoklukların içine sürükleyen ya da yeni bir toplum düzenine, insani öğelerin hüküm sürdüğü nezih bir yaşam alışkanlığına çeken bir önder her zaman vardır.

Bugün bile demokratik sistemin nerdeyse bütün dünya devletleri tarafından benimsenmesine rağmen insanlar, her zaman sağduyulu güçlü, bilgi ve tecrübesi ile Dünya'ya barış

Gerçek anlamda lider olan insanların yaşamları irdelediğinde hiçbir zaman liderlik sevdalısı olmadıkları anlaşılır. Onları toplumun diğer bireylerinden ayıran en önemli özellikleri budur.

ve huzur getirebilecek bir lidere ihtiyaç duyarlar. Demokratik bir sistem içinde bile yönetim söz konusu olduğunda

mutlak anayasal kuralları yerine getirebilecek yaptırım gücü olan liderlere ihtiyaç olacaktır. İster seçimle siyasi

İnsanlık adına çalışan bütün liderlerde ortak özellikler göze çarpmaktadır. Her toplum, her kültür kendi liderlerini ortaya çıkartır. Toplum, elzem ihtiyaçlarına çare olacak insanı yüceltip baştacı etmekte gecikmez. Zaten lider olabilecek kapasitedeki kişi o toplumun insanıdır.

ve politik yollarla ortaya çıkmış bir insan olsun, isterse doğal şartların ortaya çıkarttığı karizmatik, her kesimce kabul gören bir kurtarıcı kimliğinde olsun mutlak liderlik vasfına sahip olmalıdır.

Gerçek anlamda lider olan insanların yaşamları irdelediğinde hiçbir zaman liderlik sevdalısı olmadıkları anlaşılır. Onları toplumun diğer bireylerinden ayıran en önemli özellikleri budur. Onlar büyük işlerin zorlu uğraşların insanlarıdır. Pek çok insanın düşünüp eyleme geçemeyecek kadar zor işleri sahiplenip benimseyen, ağır yükün altına girmekten çekinmeyen cesaret timsali kişilerdir. Tarihe mal olmuş, kahramanlıkları ile anılan liderlerin ortak özelliklerinin başında çok iyi düşünmek mantıklarını hassas bir terazi gibi tarafsız kullanmak gelir. Mantık ve akıl gücü öyle kuvvetlidir

(Devamı 44. sayfada)

yaşamın yaprakları



Nelda Bayraktar

Uygar Yaşamda Bir Nefeslik Özgürlük

Ürün reklamlarında, mimari tasarımlarda, sporlarda, uçmakla ilgili olan her şeyde, müzikte, giyim-kuşamda ve seyahatlerimizde özgürlük teması neden bu denli çok kullanılır? Özgürlük duygusu, insanların Kaz Dağlarının konserve edilmiş eşsiz havasını solumaları gibi midir? Özgürlükle yalnızlık içe midir?

Örneğin arabalar için: "Harikulade, kusursuz, dinamik. Seyahat konforuyla birleşen mutlak özgürlük" tanıtımı yapılır. Bir erkek parfümü reklamında: "Okyanusların derin maviliğine vurgun erkeklerin özgürlük duygusu, yarışçı ruhlu erkeklerin vazgeçemeyecekleri bir hareket ve özgürlük çağrısı" denilir. Ev ve mimari tasarımlarında ise: "Çevreyi 360 derece görebilen camlarla çevrili, muhteşem manzaralı, evin içinde ama evden bağımsız olduğunuzu hissettiren ve size benzersiz bir özgürlük duygusu veren" sözcükleri kullanılır. Bilindiği gibi Freud'un rüya yorumlarında beden tıpkı ev, yuva gibi bildik yani tekin bir mekan olarak tanıtılır. Ama tanıdık olmayan, yabancı tuhaf, tekinsiz mekanlar da vardır. Bazen insana alıştığı mekanlar özgürlük duygusunu verirken, bazen de sıra dışı olanlar özgürlüğü çağrıştırabilirler.

Bisiklet sporu yapanlar bilirler. Bisikletle doğanın bir parçası haline geldiğiniz söylenir Hava şartları, gürültü, sükunet, çevrenizde olup duran her şeyin içinde olursunuz. Engebeleri, tümsekleri, virajları bedeninizle hissedersiniz. Tüm zorluklarına rağmen otomobille kıyaslandığında bisiklete binmek de bazılarına özgürlük duygusu verir.

Giyim firmaları, insanlara rahatlığı, ferahlığı ve özgürlüğü çağrıştıran ürün reklamlarıyla seslenirler. İnsanların belirli bir markayı seçmesindeki 15 nedenden birisi de özgürlük duygusudur. Blue jean'ler hem özgürlüğü hem de baş kaldırmayı

simgeler ve sınıf farklılıklarını ortadan kaldırır.

Reklamdaki özgür kız, cep telefonu firmasının reklamını yaparken sırtındaki çantasıyla tek başına Anadolu'yu dolaşır. Özgürlüğünün tadını çıkarır.

İnsanlar gezdikleri yerleri ve gördükleri manzaraları anlatırken: "Büyük bir özgürlük duygusu ve ferahlık veriyor" derler. Bazen de insan kendini bulma, gerçekleştirme gezilerine katılır. Böyle gezilerin onlara özgürlük duygusu verdiğini söylerler. Hindistan ve Nepal'e yapılan geziler de bunlardan birisidir. Katılanlar iklime, zorluklara, korkulara ve tehlikelere rağmen kendilerini çok mutlu ve bağımsız hissettiklerini, hayatın gizemi karşısında sevinç ve heyecan duyduklarını, gerçek benliklerini tanıma fırsatı elde ettiklerini, hiç kimsenin ve hiçbir koşulun onları kısıtlayamadığını gördüklerini söylemektedirler.

Kendilerini daha bağımsız hissetmek isteyen gençler ise çocukluklarının geçtiği evden ve ailelerinden ayrılarak kendilerine ait özgür bir yaşam kurma hayaliyle ayrı evlere taşınmaktadırlar. Bir çeşit yalnız kalabilme ve kendi başına olabilme duygusudur özgürlük.

Özgürlük duygusu insanı sıkın, bunaltın, belli kalıplara girmesini sağlayan her çeşit kural ve yaptırımdan tam olarak kopmak ve ayrılmak demek değildir. Ruhlarımız da gerçek anlamda beden hapisanesinden kurtulduğu zaman özgürleşir. Özgürlük duygusu böylesine hürlüğü ve hafifliği çağırıştırır. Yaşadığımız düzende her şeyden bağımsız ve hür olabilir miyiz? Bize daha fazla rahatlık getirmesi için önümüze serilen her çeşit teknolojik nimeti düşünelim. Cep telefonlarından, bilgisayarlara ve bir düğmeyle herşeyi halledebildiğimiz cihazlara bakalım. En yakınlarınıza birden fazla telefon numarasıyla ulaşmak elinizdedir. Cep telefonlarınızı evinizde unutmanız tam bir felaket olur. Dijital şifreler hayatlarımızın birer parçasıdır. Kişi, seyahat konforu ve özgürlük duygusu vaad eden arabasına biner ve bu kez onun bağımlısı olur.

Özgürlük de tıpkı mutluluk gibi tam olarak yakalanamayan bir duygudur. İnsan, özgürlük duygusunu çöldeki bir vaha gibi algılar. Ona nefes aldırarak ve içini ferahlık ve güzelliklerle dolduracak bir alandır o. Bu algılayış nedeniyle de insanın üzerine giydiği, kullandığı nesnelerden tutun da gezdiği yerlerde ve yaptığı sporlarda bu duygunun önemi büyüktür. Özgürlük duygusu ayın girdiği evreler gibi büyür ve küçülür. Aslında mutluluk duygusu da böyledir. Dışarıdan bakıldığında bir başkası için büyük ve sonsuz gözükebilen bir mutluluk ve özgürlük kaynağı kişinin kendisi için hiç de böyle olmayabilir. Kişinin kendisi bile elde etmiş olduğu özgürlük ortamının içinde tam mutlu olamayabilir. Özgürlük ve mutluluk elde edilebilir ancak duyguları sonsuza dek ışıklarını yansıtamazlar. Çünkü onlar birer güneş değildiler, tam tersine ışıklarını yansıtabilme için güneşlere ihtiyaç duyarlar.

Kişinin temel özgürlükleri işte bu nedenle hava ve su gibi önemlidir. İnsan olmanın ilk mutluluğunu ve özgürlük duygusunu verirler. Temel özgürlükleri ellerinden alınan insanların güneşleri de solmuştur. Yeryüzünde dikta rejimlerinin, savaşların, işkencelerin ve ıstırapların olduğu bölgelerde insanların içlerindeki bu duygunun yeniden yeşertilmesine ihtiyaç vardır. Temel özgürlüklerin kağıt üstünde belirttikleri halde, törelerin ve katı geleneklerin kısacına takıldıkları yerlerde de durum böyledir.

Devamı 39.uncu sayfada

Tadın Kavurucu Ateşi

Özenç Kayserilioğlu

Tam iki buçuk ay oldu, "kapıyı örtüp bahçeye çıktı" dediğim günden bu yana geçen zaman. Bunu hem kendimi avutmak hem de inandığım bir gerçeği belli etmek için böyle söylemiştim. Aslında öyle değil mi? Ölüm dediğimiz şey, bizim dünya gözümüzle görmediğimiz bir âlemde varolmak değil mi? O âlemin düzeninin şaşmaz mükemmelliğine, adaletine tam güvendiğiniz halde gene de oradaki yerinden, gönlünün serinliğinden, mahzun ve garip olmayışından emin olmak istiyorsunuz, dünyada yanınızda yaşarken hep el üstünde ve her şeyin üstünde tuttuğunuz kıymetlinizin. Bu endişelerin, bir türlü rahat ve emin olamayışların üstüne bir de özlem, yani ona karşı zaten hep hissettiğim, yabancı olmama bir duygu ekleniyor ki, son senelerde yerini çok daha kuvvetli bir duyguya, hasrete bırakmıştı. Zorunlu ve bizzat yapmam gereken işler için seyrek de olsa, onu çok güvendiğim bir iki kişiden birine emanet edip dışarı çıktığımda, aradan yarım saat geçer geçmez içim şimdi olduğu gibi, öyle büyük bir hasretle ve acıyla yanardı ki, eve gelinceye kadar birkaç kez telefon eder, onu rahatsız etmeden emanet ettiğim dostumuzdan halini sorar, işlerimi telâş ve yürek çarpıntılılarıyla bir an önce bitirip ona koşardım. Eve geldiğimde bazen ayakkabılarımı çıkarmadan yanına gider, sıkı sıkı sarılıp mis kokusunu içime çekerdim. Şimdi tek fark bu, o hasreti ve acıyı biraz olsun dindirmek

için ona sıkı sıkı sarılıp doya doya koklayamamak.

Ne kadar zavallı ve çaresiziz dünyada, katı madde dört bir yanımızı çevirmişken, beş duyumuza ne kadar da muhtacız her şeyin farkında olabilmek için. Beş duyumuzun ötesindekilerin farkına varmak için ise Beş Şart'a uymamız gerektiği söylenmişti bize. Yani iyi olmak, doğru olmak, çalışkan olmak, hep bilgi peşinde koşmak ve edinilen hayırlı ve doğru bilgiyi özümseyip hayata geçirmek, herkesi, her şeyi ayırt etmeksizin sabırla, saygıyla ve fedakârlıkla sevmek gerekiyordu. Bunları yapabilen ve farkına varılacakların farkında olanlara ne mutlu... Şimdiden o âlemin "dünün başka, bu günün yarından başka olduğu, iyilerin her zaman bir olduğu, rüyaların bile görülmediği, lüzumlu lüzumsuz, her şeyin çırılçıplak ortada bulunduğu" yerine daha dünyada yaşıyorken gitmiş sayılırlar. Karşılaştıkları, başlarına gelen her şeyde O'nun hikmetini, hayrını arayıp bulan, O'nun rızasından, doğru olandan ve doğru yoldan çıkmamak için dikkat eden, en zor zamanlarda bile, daha da zorluk olabileceğini düşünerek haline şükretmek için bir neden bulan hayırlı ve ıslıklı insanlara da ne mutlu. Bizi Sevgisinden Vareden Yaratamız'dan dileyelim ki, lütfetsin, karşımıza hep öyle insanları çıkarsın ve bizlere de onlar gibi olmayı nasip etsin.

Bu yaz bir kişiyi tanıma fırsatımız

oldu. Efendi bir beydi. Saygın bir yaşam yaşamış, çocuklar yetiştirmiş, hanımıyla birlikte yaşlanmışlardı. 4-5 sene önce eşi beyin kanaması geçirerek felç olmuş, iyi bir bakımla eski haline tam dönecekken, yazlıklarının merdivenlerinde düşerek kalçasını kırmıştı. Onu da atlatmaya çalışırken bakıcısı yanında olduğu halde bir daha düşünce, aynı bacağı bu sefer ayağına yakın bir yerden kırılmıştı. Ve hanımın içine bir korku girdiğinden artık ayağına hiç basamaz, yataktan çıkamaz olmuştu. Bu durumun verdiği üzüntü, karamsarlık o beyin yüz hatlarına, hareketlerine öylesine sinmişti ki, tanıdığı, sevdiği insanları gördüğünde birden aydınlanan bir yüzle ve çocukça bakan gözlerle gülümsemese, derdiniz ki, bu adamcağızın ne derdi var kim bilir, dünyanın bütün yükü üzerine binmiş de omuzlarını, yüz hatlarını, her şeyini yere doğru itmekte. İlk tanışmamızda eşinin durumunu öğrenince benim anladığım şeyi, onun zaten bildiğini düşünmüştüm: Eğer bir yolunu bulup da yürüyebilecek hale gelemese hanımı, yaşamını bu şekilde sürdürecekti. Eğer moral destek lâzımsa, ki bu durumlarda çok önemliydi, onu en başta en yakınlarının neşesinde bulabilirdi. Evde üzüntüye ve durgunluğa yer vermemek gerekliydi.

Yazı geçirdiğimiz evler birbirine yakın olduğundan sık sık karşılaşp merhabalaşıyorduk, aradan bir süre geçtikten sonra bir karşılaşmamızda hatırını sordum "Berbat durumdayız" dedi. "Ne oldu?" dedim, işte biliyorsunuz der gibi söze başlayarak olanı biteni yeni baştan anlattı. Oysa ben sürüp giden hallerine yeni bir üzüntü daha eklendi zannetmiştim.

Bir süre daha geçmiş ve ben bu arada

eşimi kaybetmiştim. Bir başka karşılaşmamızda tekrar nasılsınız dedim, "Çok kötü durumdayız" dedi. Bu sefer boş bulunarak ama gerçekten meraklanarak "Ne oldu?" dedim. Bana büyümüş gözlerle hayretle bakarak söylemiştim dedi ve eşinin durumunu yeniden anlattı. İnsanlar hakkında hemen ve kesin yargılara varmanın haksızlık ve yanlışlık olduğunu herkes bilir. Ama bana öyle geldi ki, bu beyefendi dünyayı yalnız kendi üzüntüsünün arkasından görüyor, bu yüzden de o üzüntünün varlığına rağmen şükretmesi gereken yaşamındaki diğer ayrıntıları görmek istemiyordu. "Nereden anladın da böyle ahkâm kesiyorsun, insanların içini kim bilir" diyebilirsiniz. Her şeye rağmen şükretmesini bilen, şükredilecek şeyleri gerçekten görüyorsa, sorulduğunda genel olarak "iyiyiz, çok şükür" diyebilir. Sonra sıra yaşamının belirli konusuna gelince oradaki üzüntüsünü dile getirebilir. Bizim zulüm dediğimiz şeyin aslında tadın kavurucu ateşi olduğunu söyleyen bir söz vardı. O tada varabilmek için zulüm diye nitelediğimiz şeyin içinde onunla birlikte devinebilmek ve mutlaka Yaratan'ın hayrının ışığının ucunu görebilmek gerekiyor. En başta ve basit olarak, üzüntümüzü taşımamızı kolaylaştıracak maddi imkânlar varsa, ki bahsettiğim kişilerin vardı, bu şükredilecek bir durumdur. Çünkü hem o üzüntü içinde olup hem de imkânsızlık içinde kıvranan ve bunu kimseye belli etmek istemeyen çok insan olduğunu bilmeliyiz. Maddi güç, üzüntüyü ve sıkıntıyı tamamen ortadan kaldırmak için her zaman için yeterli olmasa da, yaşama getireceği imkânları ve kolaylıkları kimse inkâr edemez.

"Allah yeni bir şey vermesin de" dedim içimden ve onun sıkıntısını bir türlü anlamıyor, önem vermiyor gibi görünmek korkusuyla, bir daha nasılsınız diye sormamaya karar verdim. Aradan bir hafta geçti geçmedi, 50 yaşlarındaki oğullarının aniden kalp krizi geçirerek vefat ediverdiğini duydum. Hani çok sıradan ve basma kalıp görünen bir söze uygun zamanlar vardır ya, "Beterin de beteri vardır" diye. İşte öyle zamanları yaşıyorlar şimdi.

Onlar için üzülüyorum ve düşünüyorum, keşke onlara hanımın içindeki korkuyu alıp iyileşmesini hızlandıracak, onları yönlendirecek bir doktor rastlasaydı yaşamlarında. "Öyle bir doktor var mıdır?" sorusunun cevabı: Evet yakın bir zaman öncesine kadar, bir Temmuz günü İstanbul'da o zamana kadar görülmemiş bir şekilde gökgürültüsü, şimşekler, yağmur ve karanlık bir gökyüzü belirlediği anlarda, Bodrum'da sessizce kapıyı kapatıp bahçeye çıkıncaya kadar vardı. Onun şahsiyeti, tecrübe ehli oluşu, bilgisi, sezgisi doktorluğunun önünde belirirdi hep, oysa mesleğinde de çok başarılı idi ve başka doktorların iyileştiremediği ruhsal problemleri, hastalıkları rahatlıkla çözer, bir dostumuzun sık sık dile getirdiği gibi, hastalığı, sıkıntıyı, elini kaplan pençesi gibi atar, insanın içinden yakalayıp sökerek dışarı çıkarırdı.

Eşimi, Dr. Refet Kayserilioğlu'nu beş sene önce tanımış olsaydı bu acılı aile, yaşamları başka türlü olabilirdi şimdi diye düşünüyorum.

Acılar, kayıplar, yoksunluklar bir yandan hayatın rutin gerçekleri, diğer yandan da dünyada eğitilişimizin maalesef ayrılmaz bir parçası. Bazen

öyle zamanlar olabiliyor ki, etrafımız tüm hayırla çevrili olduğu halde biz onu değil, yalnızca bize acı veren noktayı ve hususu fark edebiliyoruz. Hayrı görebilmek için sakın, telâssız bir şekilde durum değerlendirmesi yapabilmek gerekiyor. Çünkü eğer bizim yanlışımız ve hatamızdan kaynaklanmıyorsa, başımıza gelen istemediğimiz, kötü gibi gördüğümüz şeyler olması gerektiği için öyle olmaktadır. Bunun sebebinin bulmak için düşünebiliriz ancak.

Ayrıca bir başka husus da var ki, her imkâna rağmen içimizde hissettiğimiz, dostların, yakınların ve komşuların varlığına rağmen içine düştüğümüz bir ortada kalmışlık duygusunu yaşayabiliriz. Bunu gidermek için gereken sıcacık sevgiyi ve ilgiyi biz gerçekte tüm insanlar birbirimizde bulmaya çalışırız ama, onun tek kaynağı Bizi Sevgisinden Yaratana'mız'dır. Bir tek ortada kalmışlık ve çaresizlik duygusu bizi elimizde olmadan tüm varlığımızla Yaratana'mız'a sığınmaya, O'ndan merhamet ve yardım dilemek için bütün gücümüzle yalvarmaya yönlendirebilir. O zaman küçüklüğümüzü, kulluğumuzu anlar, O'nun önünde boynumuzu eğiriz. Maddi güçleri yerinde olduğu halde küçüklüğünü hissedip gerçek saltanatın ve gücün yalnızca O'nda olduğunu bilen hayırlı insanlar vardır ama, çoğunlukla imkânları geniş olan kişiler kendi imkânlarıyla her şeyi halledebileceklerini düşündüklerinden Yaratana'larıyla yakınlaşmaya pek fazla gerek duymazlar. Bunun böyle olmaması gerektiğini öğrenmek için, bir tür eğitim için çeşitli yollardan geçiyoruz hepimiz. Bunu zaten bilenlere de ne mutlu...

e s i n l e r

Varlığınla varsıl, yokluğunla yoksulum
Sen bana sultan, ben ise sana kulum

* * *

Kimin varsa gelecek için bir vizyonu
Ancak onun gerçekleşebilir misyonu

* * *

Kim demiş çocuklar da neyin nesi
Onlar Tanrı'nın insanlığa hediyesi

* * *

İnsan isterse yaşamını yüceltme yolunda ilerler
Ve bilinçli bir çabayla kendi geleceğini belirler

* * *

Herhangi bir durumda, ne yapacağını seçmek
İşte insan için özgürlük bu demek!

* * *

Doğru düşünme ve davranma cesaret ve kararlılığın semeresi
İyi bir karakter, kişinin kendi üzerindeki en güzel eseri

* * *

Bilgi; görerek, işitilerek edinilir
Ve ancak yaparak öğrenilir

o l g a y g ö k s e l

Musiki - Ses ve Renk ile Tedavi (18)

YAVUZ YEKTAY

Bulabildiklerimiz ve Bilebildiklerimiz



(Gülyüzlü Öğretmenim Dr. Refet Kayserilioğlu'nu anarken.)

Ne ben sorayım seni
Ne sen beni sor
Soyunmuş seslerimiz tenden
Boşlukta bir aşk örüyor

Ses olmuş bütün duygular
Yaklaşır dalga dalga zamansız
Kavuşsa da seslerimiz birbirine
Biz kavuşamayız

Bir aşk örüyoruz boşlukta
Çizgiden soyut
Zerreden ÖZ...

(Ecevit)

Biz ayrı iken de birdik aslında. Sizin için hasretle yandık ya, işte o sizden kopmazlığımızın örneği idi.

Bir deniz kıyısında, pırıl pırıl ışıldayan yıldızların ve o muhteşem Aydede'nin gizemli aydınlığında öğrettiğiniz doğru yaşama bilgilerinizden hiç ayrılmayacağımıza söz vermiştik ya, şimdi sizin için hasretle yanan ve çırpınan gönüllerimizin telâşi ne?

Şimdi siz başka bir boyutta, biz bedenimizle bu dünyada, ne biz sözümüzden döndük, ne sizin bilgileriniz gerçekliğini kaybetti!.. Teslim ve râzî olduğumuz Yüce Yaratanımız'ın emirlerine Bezm-i Elest'den ahitliyiz, değişen bir şey yok. Yeter ki rüyâlarımız olsun!

Şimdi geçmişte yaşadığımız o güzel günleri ve o güzel anıları fazla özlemeden, geleceğin hayrını bilip, yalnız öğrettiğiniz doğru yolda aynı azimle yürümeye kararlıyız...

Bir gün kulaklarımız şimdi duymadığımız sesleri duyacaksa, bir gün gözlerimiz şimdi görmediğimiz renkleri göreceksen, onlardaki bize gizli olan hayrı fark edip, bizden sonrakilere işleye işleye bırakabileceksek; işte gerçek mutluluk yalnız bu olacaktır bizim için...

Biliyoruz ki, kendimizi sevmesek başkalarını sevmeyiz. Yine biliyoruz ki, sevdiklerimize verebilmemiz için

kendimizi O'nun istediği gibi yetiştirmemiz, O'nun buyruğundan çıkmamamız ve O'nun gönderdiği Yüce Haberleri, Yüce Bilgileri öğrenmemiz ve insan kardeşlerimizle paylaşmamız gerekiyor! Bu, saniye kaybetmeden plânlı ve programlı ve disiplinli bir şekilde çalışmamız demektir. Sonradan: "Vaktimiz yetişmedi" bahanesine sığınmamak için, vakit geçmeden...

Ben de bu sözlerden yola çıkarak, önce gönlümü gerçekten arıtma yoluna girdim, Yüce Yaratanım'ın yüce izni ile... Çünkü gözümün önündeki perdeyi açmak istiyorum; vakit kaybetmeden gönlümü gerçekten arıtıp, her şeyimle O'na dönmem lâzım geldiğini biliyorum; başladım ve yoldayım, şimdi duyduğum her SES'in aslında daha çok hayrına olduğunu duyuyorum ve hissediyorum...

Birer nûr gibi kulağıma gelen şu sözleri hatırlıyorum; gözlerim göz yaşlarımla dolu:

"Böyle çıkarsan senin bildiğin yollara,

Böyle düşersen dillere,

Böyle gidersen yanlış yerlere,

.....

.....

O zaman sana kim yardım edecek?

O, belli ki O,

Ve mutlak O."

Lütfen Yaratanım, ben, o yollara, o dillere ve o yanlış yerlere düşmeden beni korumanı ve Senin Yolundan

ayrılmamam hususunda yardımını dilerim ve bağışlanmak dilerim...

Şu satırları yazan bir *yolcu* olarak, her saniye, her dakika, her gün devamlı değişen akorlarıma ve selenlerime rağmen ömrüm boyunca sonsuza dek **iyi, çalışkan, bilgili, sevgi dolu ve Yaratanım'ın çizdiği yolda, değişmeyen DOĞRU ve DÜRÜST frekansta titremem** gerektiğini hissediyorum, şimdi üzerinde rahatça dolaştığımız gezegenimiz gibi...

Yukarıda anlattığım fikirsel ve ruhsal durumunuzu güçlendirmek, Yüce Yaratan tarafından sevildiğinizi ve korunduğunuzu bilerek, O'na olan sevginizi Nâz ve Niyâz ile belli etmeye çalışmak ve En Yüce olandan şifa bulmanız için bu ay, sözleri büyük Mevlevî şâirlerimizden Şeyh Gâlip'e ait Acemaşîrân makamında bir Tedâvî Tableti'ni sunuyorum:

Efendimsin cihanda itibârım varsa sendendir

Miyân-ı âşıkânda itibarım varsa sendendir

Benim feyz-i hayatım hasılı rûh-i revanımsın

Eğer sermaye-i ömrümde kârım varsa sendendir.

Acemaşîran makamı yaratıcılık ve sonsuzluk hissi verir. Doğumda rahatlık ve kolaylık sağlar. Ağrılara iyi gelir. Eserin orta hanesinde Segâh kullanıldığı için, ayrıca kalbe kuvvet, beyine çok

faydalı, rahatlık ve cesaret verir.

Güzellikleri, dostluğu, birliği, sevgiyi ve barışı birlikte ve beraber yaşamak ve gönülden paylaşmak, birbirimizin gönüllerini asla kırmamak, olgunluk sınavlarımızı en üstün başarılarla vermek, evrenimizin en güzel renkleri, sesleri, muhteşem sessizliği ve muhteşem armonisi, musikisi ile tekâmül etmek için sağlık ve hayır dolu gelecekler diliyorum sizlere. Yüzümüz O'na doğru, gönüllerimizde inancın ateşi, dudaklarımızda mutluluk tebessümü, güzel gözlerimizde alçak gönüllülük ve saygı ile dolu gerçek sevgi olsun. Ellerimizin ve aklımızın kıymetini bilerek ve aklımızla gönlümüzü bir ederek, yürüyelim tekâmül yolunda.



Nota >>>>>>

"NURHAN'A İTHAF"

"SEVELİM,
BİRLEŞELİM,
BİR OLALIM."

SÖZ: ŞEYH GÂLİP

YAVUZ YEKTA (26. Eylül. 1954)

ACEM AŞİRÂN Şarkı
Curcuna

(♩ = 160) E FENDİM SİN Cİ HAN DA İ Tİ BÂ RİM VAR SA SEN DEN

- I. -

DİR VAR SA SEN DEN DİR Mİ YÂ Nİ Â E GER SER MÂ

- II. -

Şİ KÂN DA İ Tİ BÂ RİM VAR SA SEN DEN DİR Mİ YÂ

YE İ OM RUM DE KÂ RİM VAR SA SEN DEN DİR E GER

MIYAN

BE NİM FEY Zİ HA YÂ TIM HÂ Sİ Lİ RÜ Hİ RE VÂ NİM

SİN BE NİM FEY Zİ HA YÂ TIM HÂ Sİ Lİ RÜ Hİ RE VÂ NİM

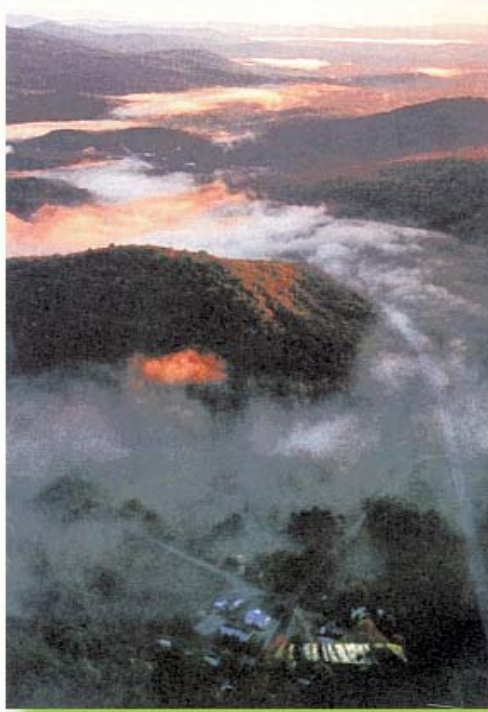
10 mesure

Efendimsin cihanda itibarım varsa sendendir
Miyân-ı âşıkanda itibarım varsa sendendir
Benim feyz-i hayatım hâsılı rûh-i revânımsın
Eğer sermaye-i ömrümde karım varsa sendendir. (Şeyh GÂLİP)

Not: Miyânda ki geçki, düğâh perdesinde Sezâh yapılmasıdır.
Mecbûren sistem dışı (♯Do) perdesi kullanıldı. icrâ eden
Üstâdlar onu sevgi ile şalacaklar ve söyleyeceklerdir. y.y.

YAVUZ YEKTA

İki Yaşam Arasında



Geçen ay, uyum sağlayıcı ruhların nasıl eğitildiklerini, eğitimlerinin içinde dünyadaki olumsuz enerjileri olumluya çevirmekle ilgili çeşitli çalışmalarının olduğunu görmüştük. Bu varlıklardan birisi olan Larian, muhakeme gücü olan, dünyayı daha iyiye doğru götürebilecek kişilere enerji verdiklerini söylemişti. Bu ruhların yanı sıra bir de tasarımla ilgili olan varlıklardan söz etmiştik. Bunlar başka gezegenlerde maddenin enerjisini kullanarak çeşitli şekiller meydana getirebiliyorlardı. Olay 58'e kaldığımız yerden devam ediyoruz.

OLAY 58 (devam)

Dr.N: Anlamak istediğim bir şey var: Fiziksel bir dünyaya gidip kendi kendine bir dağ mı varediyorsun?. Peki ya Hyanth, o da dağın üzerindeki (ağaçlar ve bitki örtüsü gibi) yaşam formlarını mı meydana getiriyor?

S: Hayır, biz yeni oluşan fiziksel dünyalarla çalışıyoruz. Dağı meydana getiren jeolojik güçleri oluşturuyoruz. Meydana getirdiğim yapısal projelerin canlı olması gerekmiyor. Hyanth da yaşama elverişli dünyalar üzerinde yetişkin ağaçlardan oluşmuş bir orman meydana getirmiyor. Onun gibi olanlar, ağaçların içindeki hücreleri tasarlıyorlar.

Dr.N: Bu, Hyanth ile senin grubunun birbirinden farklı olduğunu mu gösteriyor?

S: (Derin bir şekilde iç çekiyor) Hayır, benim yakınımnda çalışıyorlar.

Dr.N: Yeni oluşmuş bir grubun içinde olmak nasıl bir duygu?

S: Eski grubumdan tümüyle kopabileceğimi düşünmüyorum. Birbirimizi pek çok yönlerden tamamlıyorduk. Binlerce yıl birbirimize yardım ettik. Şimdi yeni oluşan bu karışık grup bana oldukça garip görünüyor. Hepimiz eski grubumuzu özlüyoruz. Her birimiz değişik yerlerden gelmişiz ve farklı deneyimler yaşamışız. Bu da yeni bir şeye alışmakta zorluk getiriyor elbet ki.

Dr.N: Yeni grubunuzdaki kişiler arasında bir rekabet olabileceğini mi ima etmek istiyorsun?

S: (Sırıttıyor) Hayır, aslında böyle bir şey yok. Her varlık diğerinin yaptığı

işe katkıda bulunmak istiyor. Ancak eski grubumuzda birbirimizle şakalaşıp ve bazen de birbirimizi kızdırırdık. Burada böyle şeyler yok. Herkes son derece ciddi. Her birimizin kendine has yetenekleri, fikirleri ve işleri yapış tarzı var. Bataak'ın buradaki vazifesi bizi birleştirmek ve birbirimizin yeteneklerine daha fazla dikkat etmeyi öğrenmemizi sağlamak. Aslında burada bulunmak benim için bir şeref. Ancak yine de her birimizin kendine has zayıf noktaları da var elbet ki.

Dr.N: Senin zayıf noktan hangisi?

S: Kendi gücümle deney yapmaktan korkuyorum. Mükemmel tasarım yapabileceğim ve kendimi rahat hissedebileceğim yerlerde çalışmayı seviyorum. Yeni arkadaşlarımdan birisi benim tam zıttım. Gezegene uyum sağlayabilecek güzel bir şey tasarımladıktan hemen sonra, hiçbir yaşam formunun yaşamasına olanak tanımayacak uçuk-kaçık tasarımlar da yapabiliyor. Kapasitesinin üzerindeki karmaşık planların içinde boğuluyor.

Dr.N: Yapısal bir tasarım projesine nasıl başladığınızı anlatabilir misin?

S: İlk önce istediğim şeyi görsel olarak hayal etmem gerekiyor. Net bir görüntü oluşana kadar bunu zihnime iyice yerleştiriyorum. Yeni grubumda yeterli miktardaki enerjiyi doğru bileşimlerde geniş bir skalada kullanmayı öğreniyorum. Eirow'la birlikte tasarımın küçük parçaları üzerinde çalışıyordum, ancak Batak yaptığımız her parçanın birbiriyle uyumlu ve alâkalı olmasını istiyor.

Dr.N: Demek ki enerji birimlerinin arasındaki ilişki, yaptığımız çalışmanın

formu ve dengesi için çok önemli.

S: Kesinlikle öyle! Işık enerjisi işi başlattığı halde tasarımıyla ilgili bir uyumun olması gerekir. Ayrıca yaptığınız tasarımın pratik uygulamasının da olması şarttır.

(Birdenbire gülmeye başlıyor?)

Dr.N: Niçin gülüyorsun?

S: Hyanth ile yaptığımız bir yapısal proje geldi aklıma. Serbest olduğumuz zamanlardan birindeydi. Kendimizi gereğinden fazla önemli zannettiğimiz hakkında birbirimizle şakalaşıyorduk. Geçmiş yaşamlarımızdan birisinde içinde evlendiğimiz kilisenin ufak bir versiyonunu yeniden yapmak üzere beni kışkırtıyordu. O hayatımda (ki bu Orta Çağ Fransa'sında geçiyordu) iyi bir taş ustasıydım.

Dr.N: Hyanth'ın kışkırtmasına kandin mı?

S: (Hâlâ gülerek) Evet, onun da bana yardım etmesi koşuluyla kabul ettim.

Dr.N: Peki bu doğru muydu? Çünkü Hyanth yapısal projelerin uzmanı değil.

S: Elbet ki değil. Hyanth sadece çok sevdiği camları ve heykelleri yeniden inşa etmeyi denemeye karar verdi. O güzelliklere aşıktı, bense yaptığım işin fonksiyonuna. Ne karmaşa değil mi? Duvarlar için düz enerji ışınlarını kullanarak işe başladım. Kemerleri ustaca birbirine bağladım. Ancak kubbe tam bir felâketti. Bataak'ı çağırdım ve işin geri kalan kısmını o halletti.

Dr. N: (Sıkça sorulan bir soruyu sordum ona) Ama bu sadece bir illüzyon değil miydi?

S: (Gülerek) Bundan bu kadar emin misiniz? Bu bina biz istediğimiz müddetçe orada kalacaktır.

Dr.N: Peki ya sonra?

S: Gözden kaybolacaktır.

Dr.N: Gezegenlerle ilgili çalışmanın neresindesin?

S: Kaya şekilleri için enerji partikülleri meydana getirmekle meşgulüm.

Dr.N: Şu anda dikkatinin tamamını bunlara mı harcıyorsun?

S: Hayır, küçük topografik modeller üzerinde bireysel çalışmalar da yapıyorum. Birçok hata yapıyorum ancak eğitimimden memnunum. Biraz yavaş ilerliyorum o kadar.

Bu varlıkların madde enerjisiyle uğraşmalarına kim izin veriyor? Sujelerim, kendilerinde henüz tam olarak gelişmemiş bulunan yeteneklerin olduğunu söylüyorlar. Bu yeteneklerin eğitimciler tarafından yavaş yavaş ortaya çıkarıldığını ifade ediyorlar. Öğretmenler ya da üstatlar dediğimiz daha üstün varlıklar ise güçlerini daha yukarıdan alıyorlar. Sıradan varlıklar ise bu büyük gücün sadece ufak bir kısmını kullanabiliyorlar. Bu konuda yıllardır yaptığım çalışmalarla, tasarımıyla ilgili olan ruhsal varlıklardan kozmosla ilgili bilgiler toplamaya çalıştım. Geldiğim nokta şudur ki: Zeki enerji dalgaları maddenin alt partiküllerini meydana getirebiliyorlar ve bu dalgaların titreşimleri veya titreşim hızları ise maddenin arzu edilen şekilde reaksiyon göstermesine sebep oluyorlar.

Astronomlar, yerçekimini tersine bir kuvvet göstererek boşlukta genişleyen ve böyle yaparak kâinatımızın toplam dansitesine katkıda bulunan bilinmeyen bir enerji formunun varlığı karşısında hayrete düştüklerini

söylemektedirler. Zeki enerji dalgalarının müzikal rezonansı kozmoloji üzerinde önemli bir rol oynamaktadır. Seanslarıma katılan pek çok sujem, birbiriyle oranlı olan enerji notalarının ritmik değerlerinden söz etmişlerdir. Öte âlemde tasarımla ilgili çalışmalar yapmış olan sujelerim ise, yaptıkları tasarımların elastik modeller olarak yüzen geometrik şekillerin formasyonu ile ilgili olduklarını beyan etmektedirler.

Bir sonraki vaka canlı organizmalarla çalışan ruhlarla ilgili. Bunlar ruh dünyasının biyologları ve botanikleri gibi çalışan tasarım uzmanları. Yaptığım yüzlerce çalışmada dünya yaşamları arasında değişik dünyalara giden buralarda çalışmalar yapan birçok ruhla karşılaştım.

OLAY 59

Bu vaka, Kala adındaki tasarım uzmanı olan bir ruhla ilgili. Seans ilerledikçe sujem, evrimsel adaptasyonla düzeltilemeyecek bir ekosistem sorunuyla ilgili konuşmaya başladı. Bu vakadan önce varlıkların gerçek bir ortam üzerinde çalışma yaptıklarını bilmiyordum. Kala, kontrollü bir deney ortamındaki bir varlığın moleküler kimyası üzerinde değişiklikler yapmakla ilgileniyordu.

Sujelerim öte âlemdeki deneyimlerini anlatırken bazen başka dünyalarda da çalışma yaptıklarını eklerler. Böyle zamanlarda hemen onlara bu gezegenin galaktik konumunu, büyüklüğünü, yörüngesini, atmosferini, yerçekimini ve topoğrafyasını sorarım.

Sujelerimin birçoğu ilave bilgi veya detay vermek istemezler ve bundan rahatsız olurlar. Kâinatımızda milyarlarca galaksi olduğunu biliyoruz. Bu galaksilerin içinde yüzen binlerce yıldız, binlerce güneş olduğu da su götürmez bir gerçektir.

Kala, tasarımlarını yaptığı gezegenin dünyaya hiç de yakın olmayan bir yıldız olduğunu söyledi. Bu gezegenin adı Jaspear idi. Çiftli yıldız sistemine dahildi ve hemen yanında sıcak sarı bir yıldız, onun da yanında mat kırmızı renkte olan bir başka yıldız vardı. Jaspear Dünya'dan biraz daha büyüktü ancak daha küçük okyanuslara sahipti. Yarı tropik bir gezegendi ve dört uydusu vardı. Kala'ya biraz ısrar edince Dünyadaki hayvanlarla çok az benzerlikler gösteren garip bir yaratık üzerinde çalıştığını söyledi.

Dr.N: Kala, Jaspear'daki görevinle ilgili biraz daha bilgi almak istiyorum. Böylelikle senin uzmanlık alanını daha iyi anlayabileceğim. Eğitim sınıfın nasıl bir yerd?

S: Altı kişiydik ve tasarımla ilgili üstadların yanına verildik. Ekosistemde bir sorun vardı ve bu da küçük alanlarda yaşayan hayvanların gıda kaynaklarını tehdit ediyordu.

Dr.N: Jaspear'daki problem tamamıyla ekosistemle mi ilgiliydi?

S: Evet, bir çeşit kontrolsüzce büyüyen asmaya benzer bir bitki var. Öylesine hızlı büyüyor ki, gıda kaynakları için gerekli olan diğer bitkileri öldürüyor. Burada yaşayan hayvanlar da tehdit altında.

Dr.N: Bu hayvanlar nasıl

besleniyor? Asmaları yiyemezler mi?

S: Hayır, işte bu yüzden bizim Jaspear'da görevlendirildik.

Dr.N: Gezegeni bu asmalardan mı kurtaracaksınız?

S: Hayır. Bunlar gezegene ve toprağına özgü olan asmalar.

Dr.N: O halde göreviniz neyle ilgili.

S: Bu asmaları yiyecek bir hayvan yaratmak istiyoruz. Böylece asmalar bu kadar yayılamaz.

Dr.N: Hangi hayvan?

S: Buna Rinucula deniliyor.

Dr.N: Jaspear'a özgü olmayan bir hayvanla bunu nasıl başaracaksınız?

S: Zaten varolan dört ayaklı bir hayvanın genleri üzerinde değişiklikler yapacağız ve onun gelişimini hızlandıracğız.

Dr.N: Kala, bir hayvanın DNA'sındaki genetik kodları değiştirerek bir başka hayvanın yaratılabileceğini mi söylemek istiyorsun?

S: Bunu ben tek başıma yapamam elbet ki. Eğitim sınıfımın ve üstadlarımızın birleştirilmiş enerjisi olmadan yapmak zordur.

Dr.N: Doğal seleksiyonu tersine çevirecek bir şey değil mi bu yaptığınız?

S: Evet bir anlamda böyle. Var olan türlerde mutasyonlar meydana getirerek daha uzun yaşamalarını sağlıyoruz. Doğal seleksiyon için daha uzun zaman gerekir. Bunu bekleyemeyiz.

Dr.N: Rinucula da böyle mi çıktı ortaya? Peki hayvanın ebadını da mı büyütüyorsunuz?

S: Her ikisini de birden. Bu evrimsel değişikliğin tek bir jenerasyonda gerçekleşmesini arzu edivoruz.

yılı sürecekt?

S: 50 yıl gibi bir şey. Ancak bizim için bir gün kadar kısa.

Dr.N: Bir hayvanın Rinucula olabilmesi için neler yapmak gerekir?

S: Bacaklarının ve tüylerinin yapısını aynı tutarak hayvanı büyütüyorsunuz.

Dr.N: Peki Rinucula neye benziyor o halde?

S: Ağzının etrafında büyük kavisli bir burnu var. İri dudakları ve çenesi var. Alnı geniş. Dört ayak üzerinde yürüyor. Aynen bir ata benziyor.

Dr.N: Orijinal hayvanın tüy yapısını koruduğunuzu söylemiştin.

S: Evet kızıl kahve rengi tüyleri var.

Dr.N: Ya beyni? Beyni bir atinkinden daha mı büyük?

S: Rinucula attan daha zeki bir hayvan.

Dr.N: Dr.Seuss'un çocuk kitaplarındaki hayvanlara benziyor olmalı.

S: İşte bu nedenle onu düşünmek komik geliyor.

Dr.N: Rinucula Jaspear gezegeninde bir farklılık yarattı mı?

S: Evet, orijinal hayvanın birkaç katı olduğu için daha güçlü çeneleri ve bedeni var. Asmaları da yiyor. Doğal düşmanları yok. Üstadlarımız böyle olmasını istemişti zaten.

Dr.N: Peki ya üremesi? Çabuk üreyebiliyorlar mı?

S: Hayır, üremeleri yavaş. Bu nedenle daha fazla sayıda Rinucula üretmek durumunda kaldık.

Dr.N: Bu deney nasıl sona erdi?

S: Jaspear şimdi daha dengeli bir gezegen oldu. Asmalar da kontrol altında.

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

NASIL
ŞANSLI OLUNUR?

Nasıl şanslı olunur? Neden bazı insanlara talih hep güler de bazılarının yanına bile yaklaşmaz? Yaptığı araştırmalar sonunda bu sorunun cevabını bulduğunu iddia eden, Hertfordshire Üniversitesi psikoloji profesörlerinden Richard Wiseman ortaya çıkardıklarını Luck Factor-Sans Faktörü adlı bir kitapta yayınlamış. Aşağıda bu kitabın ve profesörün yaptığı araştırmaların bir özetini bulacaksınız; Bundan on sene önce şanslı araştırmak üzere yola çıktım. Bu araştırmadan maksadım, neden bazı insanların hep doğru zamanlarda doğru yerde olduklarını bulmanın yanında, neden bazılarının başına da devamlı kötü şeyler geldiğini ortaya çıkartmaktı. İngiltere'de yayınlanan gazetelere ilan verip, kendilerinin hep şanslı veya şanssız olduklarına

inanen insanların benim ile irtibata geçmelerini istedim. Yüzlerce kadın ve erkek müracaat etti. Seneler boyunca bu gönüllüler ile mülakatlar yaptım, hayatlarını yakından takip ettim ve onların üzerinde bazı tecrübeler yaptım. İlk ortaya çıkan netice, bu insanların şanslarının veya şanssızlıklarının sebeplerini bilmemekle beraber, davranış ve düşünce tarzlarının hayatlarındaki iyi veya kötü talihe yol açtığı idi. Şanslılar hep fırsatları yakalarken şanslı olmayanlar ise bu fırsatları kaçırdılar. Bunun sebebinin insanların fırsatları görebilme kabiliyetlerindeki farklılıktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlamak için de basit bir tecrübe yaptım. Şanslı ve şanssız insanlara da bir gazete verdim ve gazetede kaç adet resim olduğunu bulmalarını istedim.

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

İNTERNETTEN ÖYKÜLER

Gazetenin sayfalarının bir tanesinde de: “Bunu gördüğünüzü tecrübeyi yapan insana söyleyin ve 250 Sterling kazanın” diye bir ilan koydum. Bu yarım sayfa büyüklüğünde ve çok iri puntolar ile dizilmiş bir ilandı. Buna rağmen umumiyet itibari ile şanslı insanlar bu ilanı gördü ama şanssız insanlar görmedi.

Şanssız insanlar, şanslı insanlara nazaran daha endişelidirler ve bunun yarattığı gerginlik de beklenmedik şeylerin farkına varmalarına mani olur. Netice olarak da başka bir şeyi düşündükleri için fırsatları kaçırmalar. Meselâ bir partiye gidip kendilerine mükemmel bir eş bulmaya çalışırken iyi insanlar ile arkadaş olmak fırsatını kaçırmalar. Gazete ilanlarından belli bir iş ararken başka çeşit iş ilanlarını görmezler. Şanslı insanlar ise daha rahat ve açıklırlar. Onun için de her şeyi görebilirler. Araştırmalarım neticesinde şanslı insanların dört prensip neticesinde şanslı olduklarını ortaya çıkarttı. Bu insanlar fırsat yaratmak ve fırsatların farkına varmak sahasında usta olmuşlar. İç güdülerine kulak verip şanslı kararlar alabiliyorlar. Müspet düşünerek kendi kehanetlerini gerçekleştirebiliyorlar. Esnek davrandıkları için de kötü şans, iyi şansa çevirebiliyorlar. Tecrübemin sonlarına doğru, yukarıdaki dört prensibi kullanarak talihin değiştirilip değiştirilemeyeceğini bulmaya çalıştım. Bir grup gönüllüye bir ay

boyunca kendilerini şanslı hissetmeleri ve şanslı insanlar gibi davranmalarını sağlayacağına inandığım egzersizler yaptırdım. Bu egzersizler onlara şans fırsatlarını görebilmelerini, içgüdülerine kulak vermelerini, şanslı olmayı beklemelemleri ve kötü talih karşısında esnek olmayı öğretti. Bir ay sonra gönüllüler gelip neler olduğunu anlattılar. Neticeler hakikaten şaşırtıcıydı. Gönüllülerin %80'i şimdi daha mesut, hayatlarından daha memnun ve en mühimi daha şanslı olduklarını beyan ettiler. Zaten şanslı olanlar daha şanslı, eskiden şanssız olanlar da şimdi şanslı olmuşlardı. Araştırmalarımın neticesi şöyle özetlenebilir. Nihayet şans faktörünü bulmuştum. Aşağıdaki dört tavsiye sizleri de şanslı veya daha da şanslı yapacaktır:

**** İçgüdünüze kulak verin,** içinizden gelen ses umumiyetle doğrudur.

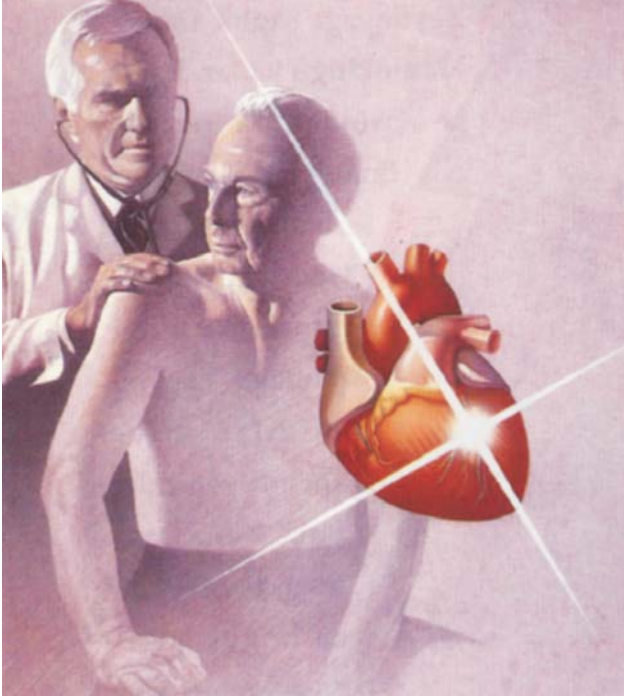
**** Yeni tecrübelerle açık olun.** Her zamanki hayatınızın, alışkanlıklarınızın biraz dışına çıkın.

**** Her akşam, o gün içinde iyi giden işleri, meydana gelen iyi hadiseleri düşünün.**

**** Beklediğiniz bir toplantı, telefon konuşması gibi şeylerden önce kendinizi şanslı hissedin.** Unutmayın şans, umumiyetle kendi kehanetinizin gerçekleşmesidir.

Geçmiş Olsun

Zehra İskender



Üç hafta geçti... hâlâ konuşmuyorlar... Daha doğrusu bir yanlış anlamanın, gerçek niyeti anlayamamanın kurbanı oldular... İki komşu, hattâ çocukluk arkadaşı yanlış bir konuşmanın, yönemsiz ve zamansız bir hareketin sonucunda birbirine soğuk bakar oldular. Daha doğrusu biri diğerkinin halini anlamadığından, kendi

davranışının yanlışlığını idrak edemediğinden bu beklenmedik durumla karşı karşıya geldiler.

Aslında iyi niyet söz konusu olduğunda ikisine de hak vermiyor değilim. ikisi de haklı çünkü.

Bizim apartman komşumuz hiç beklemediği bir anda, ismini zikretmeyeceğim bir hastalığı olduğunu öğrendi.

Tabii her insan gibi büyük bir şaşkınlık ve üzüntü, hattâ kısa süreli isyan içinde kaldı... Acilen hastaneye yatıp meme ameliyatı olması ve eve çıkması üç gün içinde oldu. Bu zaman zarfında ailece olayı hiç kimseye yaymamaya, sonuçlar çıkana kadar sessiz kalmaya karar verdiler. Apartmandaki komşular (yani bizler) hariç... Bu kararı verirken de acaba “Doğru mu yapıyoruz? Söylememek başkaları ile ilişkilerimizi zedeler mi?” diye çok düşündüler... Ancak doktorun da yönlendirmesi sonucu gizli kalmasının bir müddet için iyi olacağı kanaatine vardılar.

Ancak geleneksel yaşamın sıcaklığı içinde sağduyudan uzaklaşıp zaman zaman bilmeden yanlışlar yapılır ya!.. Bu olayda da aynı hataya düşüverdi komşumuzun çocukluk arkadaşı olan Nevin hanım. Çünkü karşı binada ne olup bittiğini, kâh otomobillerine zamansız binip gitmeleri, kâh hastalık nedeniyle uzaktaki (şehir dışı) kardeşlerinin gelmesi sonucu anlayıverdi... Çocuklukları aynı okulda geçen bu iki hanım birbirlerinin yaşamlarına karşı yeterince âşinaydı... Aysel hanım (hasta olan) arkadaşının iyi niyetle yapacağı hatayı da biliyordu... Bu nedenle hastalığını özellikle ondan saklamak istedi. Nevin hanım sırf paylaşmak amacıyla, ziyaretten geç kalmaması için bütün eş dosta en kısa sürede haber yayma becerisine(!) sahipti... Aysel hanım ise bu kritik günlerini daha sâkin ve daha az insanla görüşerek geçirmeliydi...

Ameliyatından iki gün sonra Nevin

hanım çıka geldi. “Perdeleriniz günlerce açılmadı, kardeşin de Rize’den geldi aniden, bir anormallik var diye düşündüm... gerçi sordum ama Hasan Abi (Aysel hanımın eşi) bir şey söylemedi.” diyerek...

Aysel hanım çaresiz Nevin hanımın bütün sorularını cevaplamak zorunda kaldı... Her soru (çünkü Nevin hanım iki komşusunu da getirmişti) onu daha halsiz bıraktı. Ayrıca oda içindeki oksijenin de daha çabuk tüketilmesi sonucunda Nevin hanım halsizleşti. Bu ziyaretin sonunda Aysel hanım, “Biz yine seni yoklarız” sözüne karşı “Tabii buyrun” cevabını alamadı...

Daha sonra Nevin hanımın kızı onu telefonla arayarak, “Lütfen Aysel teyze, annemin hastalığını şimdilik kimseye söylemeyin, bir müddet ziyaretçi de kabul edemiyoruz” diye açıkladı.

İşte bu açıklama iki çocukluk arkadaşının arasını buz gibi soğuttu. Daha doğrusu Nevin hanımı... Hasta ziyaretleri gibi moral ziyaretler gerçekten toplum içinde dostluğun pekişmesi için çok önemlidir... Hattâ acıları azaltan, sevinçlerin daha güzel yaşanmasını sağlayan, paylaşım duygusunu diğer-kâmca yaşatan bir görevdir. Evet moral ziyaretler bir görevdir.

Ancak tam zamanında yapılabildiği, karşı tarafa tam moral verebildiği, zararsız olduğu iyice düşünülüp yapılırsa.

Yukarıdaki örnekte olduğu gibi böyle nazik durumlara düşmemek için ne yapmalıyız? Nasıl hareket etmeliyiz? İnsanları kırmadan onlardan istedik-

lerimizi nasıl ima etmeliyiz? Öncelikle duyduğumuz bir hastalık haberini alır almaz, hiç telefon etmeden böyle bir ziyarete gitmemeliyiz...

- Ziyarete karar verdiğimiz zaman kabul edilirse de uzun zaman hasta yanında kalmamak şartıyla.

- Hasta ziyaretlerinde sohbeti hiçbir zaman hastalığa odaklamadan, hastanın ve hasta yakınlarının istekleri doğrultusunda davranmak konuşmak.

- Moral vereceğiz diye “Ah çok iyi görünüyorsun... yüzün pırıl pırıl... hiç korkma, üzülme” gibi kişiye hastalığını hatırlatacak sözcüklerden kaçınmak.

- Tâbiri caizse havadan sudan konuşmak gerekir. Böylece hastanın üstündeki olumsuz hava bir nebze dağılabilir.

- Eğer örnekte olduğu gibi nahoş bir

durum ortaya çıkarsa, ilk duyduğumuzda üzülmüş olsak bile, o kişiye olan gönül bağımızı harekete geçirip, onların dileğince davranmak gerekir. Kişiler arasındaki sağlam sevgi her gönül burukluğunu eritebilir.

- Eğer hasta sahibi iseniz, ziyaret istemiyorsanız, çat kapı gelen insanlara misafirperver davranmayı ihmal etmeden, ziyaret sonuna doğru hastanın olmadığı başka bir odada konuşmak gerekir.

Konuşurken dilinize en güzel sözcükleri alarak, yumuşak bir ses tonu ile nedenlerini açıklamak gerekir. Hiçbir zaman telefon kullanmamak, gerekirse telefonda da nedenlerini açıklayarak konuşmak gerekir. Karşı taraf konuşma sonunda bu önlemin kendi şahsına yönelik olmadığını anlayabilmelidir...

Uygar Yaşamda Bir Nefeslik Özgürlük

(Baş tarafı 20. sayfada)

Uygar şehirlerin nimetlerinden faydalanan bizler için özgürlük duygusu başımızı dinlemek, gücümüzü hissetmek, kontrolün elimizde olması, ayağımızı yere sağlam basabilmek, dingin bir akla ve ruha sahip olmakla eş anlamlıdır. Bunların tümünü zaten mutluluk duygusu sarıp sarmalar. Özgürlük duygumuz, başımıza gelen olaylar, yaşadığımız türlü sıkıntılar, şehirde yaşamının getirdiği zorluklar, tekamülümüz gereği yaşamamız gerekenlere rağmen içimizde duyduğumuz duygu oluverir. Bazen onu konserve edilmiş tertemiz bir hava gibi soluruz. Kutunun içindekiler tükenince yeniden ihtiyaç duyarız. Bu duygunun böylesine kendine has ve güzel olmasının nedenlerinden birisi belki de budur.

Sınırlar ve kurallar gelinen en gelişmişlik seviyesinde dahi olacaklardır. Yaşam bizi bazen zorlayacaktır. Tıkandığımız ve yardım dilediğimiz anlar hep olacaktır. İşte o zamanlarda özgürlük duygusu evimizin kapısı, penceresi ya da terası gibi rahatlayacağımız yerler sunacaktır bizlere. Evren bile uçsuz ve bucaksız olduğu halde belli kurallar ve sınırlar içinde fonksiyon gösterir. Bizlere düşen ise yalnızlığı değil, özgürlük duygusunu solumak olacaktır.



Anne ve Babaya Öykünme

Sibel Salur
(Tanaltay Psikolojik
Danışmanlık Merkezi)

Okul öncesi ya da oyun çağı olarak adlandırdığımız 3-6 yaşları arasında, çocukların, kim ve ne oldukları ile ilişkili olarak benlik duyguları da gelişmeye başlar. Bunun doğal sonucu olarak da kız ya da erkek oluşları ile daha fazla ilgilenmeye başlarlar. Bu süreçte, kız ve erkek çocuklar birlikte oyun oynasalar da giderek kızlar kendi aralarında erkek çocuklarda kendi aralarında oyunlar kurmaya başlarlar.

Bütün bu gelişmeler, bu dönemin en belirgin özelliği olan, çocukta anne ve babaya benzeme, taklit etme, öykünme çabalarını beraberinde getirir. Çok doğal ve beklenen bu süreçte kız çocuk anneye, erkek çocuk ta babaya hayrandır. Kız çocuk, annenin her davranışını dikkat ile izler ve uygulamaya çalışır. Annesinin takılarını takar, giysilerini giymeye çalışır. Annenin, yüksek ökçeli pabuçlarının üzerinde durmaya çalışan küçük bir kız çocuğunun görüntüleri çoğumuzun belleğindedir. Kız çocuk, bunları yaparken aynı zamanda davranışlarının da onaylanmasını ister. Övgü alınca, hoşuna gider. Kız çocuğunun, anneye benzeme çabaları yalnızca annenin giysileri ile ya da kişisel bakımı ile sınırlı değildir. Bu çabalarda, annenin baba ile olan ilişkisini de taklit etme, kendini babaya beğendirmeye isteği de vardır. Baba, adeta kız çocuk ile anne arasında paylaşılamayan bir varlık olur. Pek çok kız çocuğunun, bu dönemde

büyüyünce babası ile evleneceğini söylemesinin altında bu psiko-gelişim süreci yatar. Bu süreç, bütün çocuklarda aynı yoğunlukta ortaya çıkmayabilir. Örneğin, bazı kız çocuklarında bu davranış daha belirgindir. Öyle ki, kız çocuk anne ile babanın bir araya gelmelerini bile istemez. Yan yana oturmalarını hatta konuşmalarını bile engeller. Bu dönemde, kızları olan pek çok çift, bir araya gelemekten hatta bir eğlence yerinde çocuklarının tepkisi nedeni ile dans edemekten yakınır.

Benzer davranışlar erkek çocuklar için de söz konusudur. Erkek çocuk, babanın her yaptığını yapmaya çalışır. Babanın, oturuşunu, yürüyüşünü, araba kullanımını taklit eder. Babaya hayrandır. Arkadaşları ile oynarken, babasının arkadaşlarının babalarından daha akıllı, daha güçlü olduğunu her fırsatta şiddetle savunur. Bu dönemde, babanın tipik davranışlarını taklit etme çabası, erkek çocuğun da aynı kız çocuk gibi en önemli uğraşıdır. Babası gibi traş olabilmek, boyu yetmediği için sandalye ya da tabureye çıkmak için ne uğraşlar verir. Babanın sahip olduğu her şeye ortak olma çabası içindedir. Bu kez anne, baba ile erkek çocuk arasında paylaşılamaz insan olur. Baba gibi davranarak, annenin beğenisini ve sevgisini kazanmak ister. Babanın yokluğunda, erkek çocuk evde adeta babanın küçük bir örneği olur. Yemekte,

(Devamı 43. sayfada)



Hayaletli Evler Var mıdır?

Birçok ülkede, özellikle İngiltere’de, hayaletli evlerin varlığına dair söylentiler dolaşmakta, olaylar anlatılmaktadır. Ülkemizde de yabancıları olduğumuz bir konu değildir bu.

Hayaletli ev sözünü duyan çoğu insanlar, ne saçmalık, böyle şeylere inanılır mı, hele bu devirde, derler. Bu, onların bu olaylara inanmadığını mı yoksa olası bir gerçeklik karşısındaki belli belirsiz korkularını mı gösterir,

bilemeyiz. Ancak inkârı mümkün olmayan olaylar cereyan etmektedir ve bunların bir açıklaması olmalıdır.

İngiltere’de bazı yöreler ve bazı evler, şatolar bu konuda nam salmışlardır. Özellikle sisli havalarda gün kararmaya başladığında bunların çok esrarengiz bir görünüme büründükleri söylenmektedir. Zaman zaman meraklıların ve hattâ hayalet avcılarının ilgi odağı olmaktadır. Bazı manastır

yıkıntılarının içinde de, sanki manastır hâlâ yaşıyormuş gibi keşişlerin dolaştığı görülmüştür.

Norfolk'daki Rynham Hall'un, gündüz vakti görünen Gri Leydi'sinin fotoğrafı Country Life mecmuasında çıkmıştır. Bu mecmua için merdivenlerin fotoğrafı çekildiği sırada Gri Leydi'ninkini de çekmişlerdi. Resmin negatifinde rötuş olmadığı da diğer çalışanlar tarafından temin edilmiştir.

Gri Leydi'nin eve yaklaşanlara daha çok merdivenlerde görüldüğü söylenmektedir. Bu evde sadece gelen çocuklara görünen pembe basmalı bir kadın olduğu, zaman zaman da eve doğru neşeyle havlayan bir köpek hayalinin de belirttiği görülmüştür.

Kincardineshire'daki Greater Şatosunun Yeşil Leydi'sinin Berkshire'li, çocuğunu öldüren Lady Hobby'nin hayaleti olduğu söylenir. Yeşil Leydi şatonun bir odasında ocağa doğru gidip bir çocuğu kucığına alırken çok defa görülmüştür. Aynı kadının hayali gene çok kereler cinayeti işlediği zaman ellerini yıkarken izlenmiştir.

İngiltere prensesi Margareth'in doğduğu yer olan Glamis şatosunda iki hayalet görülmüştür: 16. yüz yılda bir krala karşı yapılan suikasta karıştığı, ayrıca büyüclük yaptığı iddia edilerek diri diri yakılan Jane Douglas'ın hayaleti ve acı çeken Kont Baerdie.

Hampton Court sarayında da Kraliçe Catherine Howard'ın hayaleti saraydaki bir galeri boyunca, galerinin sonundaki kiliseye doğru koşarken görülmüştür çok kez. VIII. Henry'nin 5. karısı olan

kraliçeyi, Piskopos Cranmer, kocasını aldatmakla suçlamış ve delillerini o kilisede Kral'a göstermiş. O da suçsuzluğunu ispat için kimbilir nasıl yanarak oraya doğru koşmaktaydı...

Bunlar hep aynı hareketlerin, seslerin tekrarı olan olaylar. Bir de belli maksatlarla görünen hayaletler de olduğu söyleniyor. Örneğin kaybolan veya saklı eşyaların yerini söyleyen Montgomeryshire'deki Powis şatosunda görünen yaldızlı şapka ve mantolu erkek... Uğursuz bir olaydan önce görünen, Nottinghamshire'daki Newsbead manastırının Kara Keşişi... Bir yolda sadece ölecek olanlara görüldüğü söylenen Siyahlı Kadın gibi...

HAYALETLİ EVLERİN SIRRI NEDİR?

Hayaletli evlerin açıklaması ancak akıl ve mantık kuralları elverdiği ölçüde ve mevcut bilgilere dayanarak yapılabilir. Her ne kadar bazı olaylar onları yaşayanlar tarafından gerçek olarak nitelendiriliyorsa da, yapacağımız izahat, onu okuyanların bir takım evlerde dolaşan bir takım hayalleri gerçek olarak kabullenmelerine yetmeyebilir. Çok ilerlediğini söylediğimiz bilim ve teknolojimiz ondan önde seyreden olayları açıklamakta yetersiz kaldığı sürece buna hak vermeli ve normal karşılanmalıdır.

Daha sonra söz edeceğimiz tekinsiz evlerdeki tezahürlerin gerçekleşebilmesi için mutlaka orada medyum yapılı bir kişinin bulunması gerekirken,

hayaletli evlerdeki hayalleri görmek için hassas yapıda olmak yeterlidir. Aynı yerde bulunan kişilerden birisi hayaleti görebilir, diğeri sesini duyabilir, bir başkası hem görüp hem duyarken, öteki hiçbir şey duymayabilir. Bu hassasiyetin derecesine ve niteliğine göre değişen bir durumdur.

Hayaletler hep aynı hareketleri otomatik olarak tekrar eder görünürler. Aynı yere doğru ıstırapla bağırarak koşmak, hep aynı yerden bir çocuğu kucağına almak gibi... Onlara hitap edilse cevap alınamaz. Onlarla herhangi bir ilişkiye geçilemez. Bu da onların durumunu herhangi bir ruhsal olay olmaktan çıkarıyor. Peki ne olmaktadır?

Bazı hassas insanlardan çıkan, özellikle acı, ıstırap ve sevinç hallerinde çıkan tesirler, radyasyonlar, fantomlar o denli güçlü olurlar ki, o güçle önlerine

çıkan maddelerde elektromanyetik bir alan teşkil eder ve onların içinde tutunabilirler. Onların varlığını bozacak herhangi bir etki olmadığı sürece, aynı bir teyp bandına bir sesin, video bandına hem sesin hem görüntünün kaydedilmesi gibi orada senelerce, asırlarca kalırlar.

Onlarla sempatize olabilecek bir insanın tesirleriyle karşılaştığında ise ses ve görüntü kayıttan harekete geçecektir. Ama o yoğun duygunun, yaşadığı anda çıktığı beden, görüntü ve sesle.

Bazen idareci varlıklar tarafından gerek görülürse, o tesirlerle sempatize olan yaşayan kişi, görüntünün senelerce önce çoktan ölmüş olan sahibiyile onların izni ve yardımıyla irtibata geçebilir. O zaman belli bir maksat için ruhsal bir irtibat gerçekleşmiş olur.

Anne ve Babaya Öykünme

(Baş tarafı 40. sayfada)

babanın oturduğu yerde oturmak ve evde babanın sahip olduğu ayrıcalıklardan yararlanmak ister. Özellikle, baba evde yokken anne ile beraber yatan çocuklar babanın eve gelmesini istemezler. Erkek çocukların da büyüünce, anneleri ile evleneceklerini söylemeleri bu dönemin özelliklerinin doğal bir sonucudur. Kız çocuğun anneyi erkek çocuğun da babayı taklit etmesi, son derece doğal bir süreçtir. Kız çocuk, kız kimliğini anneden, erkek çocuk ta erkek kimliğini babadan, bu öykünme çabaları ile alacaktır. Anne ve babaya öykünmede, onların sevgisini ve ilgisini de kazanma söz konusu olduğundan çocuk daha çok olumlu davranışları kendine

hedef alacaktır. Anne ve babanın hoşuna giden onaylanan davranışlarını sürdürecektir, onaylanmayan davranışları ise devam ettirmeyecektir.

Dolayısı ile, başlangıçta sadece kız ve erkek kimliğini kazanma çabaları olarak görülen bu süreç, onun yetişkin olma sürecinde gereksinmesi olan en temel davranışları kazanmasına da yardımcı olacaktır. Bu doğal süreçte, anne ve babanın çocukları ile kuracakları iletişimin niteliği çok önemlidir. Anne ve babanın, çocukları ile kuracakları sevgi ve güvene dayanan bir iletişim ortamı, çocuğun sağlıklı bir kişilik oluşturmada ona sayısız fırsatlar sunacaktır.

Demoklesin Kılıcını İndirmek (Baş tarafı 19. sayfada)

ki, kendinden, kendi elzem ihtiyaçlarından en tabii yaşam gereksinmelerinden bile vazgeçebilecek kadar sağduyulu yaşar. Bütün çabasını ve zamanını hattâ insani rahatını davası uğruna harcamaktan çekinmez.

Kurtuluş Savaşı sırasında Atatürk, Şişli'deki evinden ayrılıp Pera Palas'taki Haliç'e bakan eski odaya geçtiği zaman, hastalığının yanı sıra üstü başı yıpranmış ve ayakkabısının topukları ayaklarını rahatsız edecek, acı verecek kadar aşınmış ve delinmişti. Buna rağmen gönlünde alevlenen kurtuluş davasından hiç vazgeçmiyordu. Gerçekte kendini düşman bilen batılı milletler, kendini sevmeyen yazarlar bile onun Asena olduğuna inanıyorlardı. (Asena: Eski Orta Asya Türklerine yol gösterdiğine inanılan ölümsüz varlık, bozkurt)

Buna örnek H.C.Armstrong'dur. Atatürk'ün ülküsünü ve liderlik vasfını kaleme aldığı eserini Bozkurt adıyla yayınlamıştır.

İkna etme yetenekleri,
toplumsal psikolojik yanlarıyla,
ruhsal, fiziksel
gereksinmeleriyle insanı tanıma
bilgisinden gelmektedir.

Batı'da tahsil görüp İngiliz Avam Kamarası'nda İngilizlere karşı onların kanunlarıyla karşı çıkan Mahatma Gandhi'de de aynı güçlü iradeye, zorluklara, esarete karşı duran yapıcı

sabıra rastlamak mümkündür. İnsanlık adına çalışan bütün liderlerde ortak özellikler göze çarpmaktadır. Her toplum, her kültür kendi liderlerini ortaya çıkartır. Toplum, elzem ihtiyaçlarına çare olacak insanı yüceltip baştacı etmekte gecikmez. Zaten lider olabilecek kapasitedeki kişi o toplumun insanıdır. O toplumun acılarına ve değer yargılarına çare olacak fikir tecrübe ve gayrete sahiptir. Bütün lider olmuş insanlarda ilk anda göze çarpan hattâ insanların onlara bağlanmasına neden olan bir ruhsal çekicilik ve çekim gücü vardır. Sürü psikolojisi içinde yaşam gücünü kaybetmiş donuk bakışlı, soluk yüzlü insanlara hiç benzemeyen etkileyici bakışlara sahiptirler.

Hizmet ettikleri toplumun dilini (lisanını) çok iyi kullanırlar. Bunun yanı sıra insanları etkileme, ikna etme kabiliyetine sahiptirler. İkna etme yetenekleri, toplumsal psikolojik yanlarıyla, ruhsal, fiziksel gereksinmeleriyle insanı tanıma bilgisinden gelmektedir. İnsanı çok iyi tanır, Hak'ka riayet ederler. İnsanlar arasındaki ilişkilerde de vergenlikte hizmette de hak-hukuk konusuna önem verir. Sorumluluk duyduğu insanlara eşitlik ilkesine sadık kalarak, gönlündeki hizmet aşkıyla yaklaşır.

Lider yapılı, önder olan insanlarda doğru bildiklerini yapan, gözünü budaktan ayırmayan bir deli cesaret ve gözüpeklik özelliklerini gözardı etmemek gerekir.

Başkalarının gönlü kırılacak, kar-

gaşa çıkacak v.b. sebeplerle kararlarını uygulamaktan sakınmazlar... Eğer kararları o toplumun problemlerine çare ise ne pahasına olursa olsun yerine getirecektir.

Onlar, siyasi olmayı en iyi başaran insanlardır. Kamuoyunun nabzını tutmayı, yönlendirmeyi, yatıştırmayı çok iyi bilirler.

Duygusalıktan uzak bir tavır ve işbirliği içindedirler. Merhametli ve sevgi dolu olmalarına karşın, akıldışı davranmazlar.

Eğer Demokratik lider ise toplumun yönetimi için sistemlerinin tanıtımını iyi yapabilmek için çalışmak zorundadırlar.

Demokratik bir lider her hedefini demokrasinin kurallarına uygun bir zeminde hayata geçirebilir. Demokratik liderlikte görev süresi uzatıldığı zaman diktatörlüğe dönüşmek gibi bir tehlike mevcuttur. Çünkü insan kalbi başkalarının zararına da olsa değişmez bir şekilde, kendi bireysel hak ve ayrıcalıklarını savunup genişletmek tutkusu ile doludur. Çok beğenilen kitleleri etkileyen önderler (özellikle demokratik yöntemler sonucu ortaya çıkanlar) halk için çalışmak yerine tutkularını gerçekleştirmek için eyleme geçebilirler. Toplum yararına koyulan sistemler kendi tutkularının sergilendiği birer nemalanma alanlarına dönüşerek büyük ideallerini kaybedebilirler. Sorumluluk aldığı toplumu kandırmaya ne pahasına olursa olsun kendi otoritesini güvence altına almaya çalışır. Buna birçok örnek verebiliriz. Napolyon buna en güzel örneklerden biridir.

Dünya her zaman insanların özgün kişiliğini, özgürlüğünü zorlamadan kişilerle kaynaşabilen, duyguların

Ancak böyle bir lider ne zaman ortaya çıkar. Nerededir diye arayıp bulmak için beklemek yerine her birey, kendi kişisel donanımı ve tecrübesi ile topluma insanlığa nasıl hizmet edebilirim diye düşünebilirse...

harekete geçirilmesi için Demokles'-in kılıcı gibi tepede yaşamasına gerek olmadan izlenebilen, üstün ahlâk ve fikir değerlerini evrensel yasalarla uyuşturan bir öndere muhtaçtır.

Ancak böyle bir lider ne zaman ortaya çıkar. Nerededir diye arayıp bulmak için beklemek yerine her birey, kendi kişisel donanımı ve tecrübesi ile topluma insanlığa nasıl hizmet edebilirim diye düşünebilirse, lider ve önder olarak ortaya çıkacak bir insan en az öyle düşünen fertler kadar sağduyulu ve hizmete aşık hakkaniyetle çalışmaya azmetmiş, liderler olmak zorunda kalırlar.

Bütün bunlar bir yana sayın Tükan Saylan'ın söylediği her insan her sabah güne başlarken: "Bugün bu toplum için bu dünya için BEN DAHA NE YAPABİLİRİM" demeli ve düşünmeli. Kimbilir öyle düşünen insanların yaşadığı toplumda koyun gibi güdülme çok kolay olmayacak bir fantezi olarak kalabilir.

İŞ BAŞINDA DUYGUSAL ZEKÂ

Daniel Goleman
Derleyen: Belgin Tanaltay

ÖZGÜVEN

**Kendi Değerini ve Yeteneklerini Güçlü Biçimde Duyumsamak
Bu yeterliliğe sahip olan insanlar;**

- Kendinden emin bir izlenim bırakırlar, “varlıklarını” hissettirirler.
- Beğenilmeyen fikirleri dile getirebilir ve doğru bildikleri yolda her şeyi göze alabilirler.
- Kararlıdırlar, belirsizliklere ve baskılara rağmen sağlıklı kararlara varabilirler.

Kendisi bunu asla söylemezdi ama, iş performansı bir cesaret profili çiziyordu.

Küçük bir Latin Amerika ülkesindeki özel sermayeli bir havayolları şirketinin başına getirildiğinde, bunun çok çetrefil bir iş olduğunu anladı. Gelirlerdeki düşüş, eş dost kayırma ve çıkarıcılık geleneğinden kaynaklanıyordu: havayollarının

ana satış temsilcisi, şirket sahibinin yakın arkadaşıydı ve acentasının satışları düşük olsa da, rakiplerine göre çok daha iyi koşulları olan bir sözleşmesi vardı. Ülkenin siyasal açıdan en güçlü sendikalarından birine mensup olan pilotlar için hazırlanmış aşırı derece cömert sözleşmeler, şirketin en önemli nakit çıkışını oluşturuyordu. Aldıkları ücret sektör standartının çok üstündeydi.

Üstelik, şirket uçaklarından ikisi bir tatil yöresine giderken düşmüş ve bu olayın yarattığı kötü reklam yüzünden, pazar payları birkaç gün içinde yüzde 50’den yüzde 20’ye düşmüştü.

Havayolları şirketinin yöneticisi, sendikayı çalıştırma almaması konusunda herkes tarafından uyarılıyordu. Bunu yapmaya kalkışanlar arasında, aileleri tehdit edilenler ya da kendi yaşamlarını tehlikeye atanlar olmuştu.

Ama o, kararlı bir şekilde harekete geçti. Pilotlara, sözleşmelerini tekrar görüşmeye yanaşmamaları halinde şirketin iflas edeceğini ve işsiz kalacaklarını söyledi. Pilotların onun sözünü dinleyip ek ücret talep etmeden çalışma saatlerini artırdı.

Ardından havayolları şirketinin sahibine gidip, bilet acentasının başındaki yakın arkadaşının ne kadar yetersiz kaldığına ve gerektiği kadar gelir sağlamadığına dair ayrıntıları damdan düşercesine anlattı. “Ya bu acentayı sepetlersiniz, ya da ben yokum” dedi. Şirket sahibi de onun sözünü dinleyip arkadaşının sözleşmesini iptal etti.

Bu yürekli yöneticiyi iyi tanıyan bir arkadaşının ifadesiyle, “Kendi işini ve güvenliğini tehlikeye atmak pahasına olsa bile, insanlarla yüzleşmekten kaçınılmıyordu.” Bu tür özgüven, üstün performansın “olmazsa olmaz”

gereğidir; ona sahip olmayanlar, zorlu mücadelelere gireşbilmenin ön koşulu olan inançtan yoksundur. Öne atılmanın ya da bir lider olarak müdahale etmenin önkoşulu olan kendinden emin olmak, özgüvenden kaynaklanır.

Özgüvenden yoksun olanlar için, her başarısızlık bir yetersizlik hissinin doğrular. Özgüven eksikliği, çaresizlik, güçsüzlük ve insanı felç eden bir his olan, kendinden şüphelenmeyle ortaya çıkabilir. Öte yandan, aşırı özgüven, özellikle kişi sosyal becerilerden yoksunsa, kibir gibi gözükabilir. Ayrıca özgüveni küstahlıkla karıştırmamak gerekir; olumlu bir etki bırakmak isteniyorsa özgüven gerçeklikle bağdaşmalıdır. İşte bu yüzden, özbilinç yoksunluğu, gerçekçi özgüvene engel oluşturur.

Özgüven kendini güçlü bir şekilde sergileyerek “varlığını” hissettirir. Yüksek derecede özgüvenli insanlar karizmatik bir kişilik sergileyerek, çevrelerindekiyle güven telkin edebilirler. Nitekim,

alt, orta ve üst düzey yöneticiler arasında, üstün performans gösterenleri ortalama performans gösterenlerden ayıran şey, daha yüksek özgüven düzeyleridir.

Özgüvenli insanlar genelde, kendilerini etkili, zorlu engelleri göğüsleyebilen, yeni işlerde ya da becerilerde ustalaşabilen biri olarak görürler. Kendilerinin değişim yaratan, insanları harekete geçiren ve önderlik yapabilen kişiler olduklarına inanarak, yetilerinin başkalarına kıyasla çok daha iyi olduğunu hissederler. Böylesi bir içsel güce sahip olduklarından, muhalefet karşısında geri adım atmadan, kararlarının ve eylemlerinin haklılığını daha iyi kanıtlayabilirler.

Örneğin, kişinin zor bir karara varması, ya da karşıt fikirlere, anlaşmazlıklara, hattâ yetkiye sahip olanların açık vetosuna karşın inandığı yolu izlemesi için gereken gücü verir. Özgüvenli insanlar, kibirli ya da savunmacı olmaksızın kararlı davranır ve kararlarından vazgeçmezler.

Yetenekli Olmak Ve Buna İnanmak

“Dokuz on yaşlarındayken, yaz mevsimi boyunca çimen biçerek para kazanmak istediğime karar verdim. Kendime bir çim makinesi edindim, annemle babamı benzin masraflarını ödemeye ikna ettim, hattâ el ilanlarını bile bastırdım. Ama sıra kapı kapı dolaşıp iş bağlamaya geldiğinde, tek bir eve bile yaklaşacak güveni kendimde bulamadım.” Birkaç sene yöneticilik yaptıktan sonra bir İşletme Yüksek Lisans Programına başlayarak, eğitim yaşamına geri dönen bir öğrencinin, özgüvenini artırmaya karar veriş sebeplerini açıklamak için anlattığı doku-naklı bir anıdır bu. Şimdi bile, bir yetişkin olarak kendisi hakkında şunları söylüyor: “Yapmakta en çok zorlandığım şeylerden biri, ister telefonda ister yüz yüze olsun, beni ilgilendiren fırsatlar hakkında görüşmek amacıyla bir başkasına yaklaşmaktır; özgüvenden yoksunum.” Bu hikâyeye mutlu bir bi-

çimde sona eriyor: O, daha iddialı olmak için birkaç ay süresince sistematik biçimde çaba harcadıktan sonra, özgüvenini artırdı. Bazı insanlar doğuştan kendinden emin bir kişiliğe sahipmiş gibi görünürken, utangaç ve çekingen olanlar bile kendilerini eğiterek daha atılgan hale gelebilirler.

Özgüvenle yakın ilişkisi olan bir başka yeterlilik de, psikologların “kendine inanma” diye adlandırdığı, kişinin kendi performans kapasitesi hakkındaki olumlu yargısıdır. Bu, sahip olduğumuz gerçek becerilerle aynı şey değildir, bu becerilerle yapabileceğimize dair inancımızdır. Beceri tek başına üstün performansı garanti etmeye yetmez; becerilerimizi en iyi biçimde kullanabilmemiz için, onlara inanmamız gerekir.

Kendini tanıma ile özgüven arasında sıkı bir bağ vardır. Herbirimiz, kendi eğilimlerimizden, yetilerimizden ve eksikliklerimizden oluşan içsel bir haritaya sahibiz. Örneğin, kendisini kişisel

toplum ilişkilerinde becerikli biri olarak gören, bir iş mülâkatını ya da satış görüşmesini ustalıkla halleden genç bir adam, özel hayatında, bir partiye gittiğinde ya da bir kadınla çıktığında, kendini utangaç hissediyordu. Demek ki, kendine inanma duyumuz, faaliyet alanımıza göre değişmektedir.

Yetilerine inanan kişilerin işlerinde daha başarılı olmalarının nedeni, kısmen bu inancın daha fazla ve daha uzun süre çalışmak ve zorluklara göğüs germek için bir gerekçe oluşturmasıdır. Başarısızlığa uğramaktan korktuğumuz durum ya da alanlardan genelde kaçınmaya çalışırız; bir işte başarıya ulaşmak için gereken yetilere sahip olsak bile, bu işin zorluklarının üstesinden gelebileceğimiz inancından yoksunsak, kendimizi yenilgiye mahkûm edecek biçimde hareket etmeye başlayabiliriz. “Ben bunu yapamam” düşüncesi kişiyi engeller.

Özgüvenden yoksun elemanlarda rastlanan daha yaygın özelliklerden

biri, kişiyi felce uğratan beceriksiz görünme korkusudur. Bir diğeri ise, başları sıkıştığında, kendi görüş ve yargılarından, hattâ iyi fikirlerinden bile çok kolay vazgeçebilme leridir. Ayrıca, özellikle baskı altındayken kronik kararsızlık göstermek, en ufak bir riskten ürüp kaçmak ve değerli fikirleri dile getirmeyi başaramamak da bu kişilerin özellikleri arasındadır.

AT&T yöneticileri üzerinde onca yıllar sürdürülen bir incelemede görüldüğü gibi, kişinin kariyerinin ilk dönemlerinde ortaya koyduğu özgüven, yıllar sonra daha yüksek düzeylerdeki yöneticilik yaşamında alacağı terfilerin ve göstereceği başarının habercisiydi. Ayrıca, yüksek IQ’ya sahip binden fazla erkek ve kadının çocukluktan emekliliğe kadar gözlemlendiği, altmış yıl süren bir incelemede, çocukluk yıllarında özgüvenleri en fazla olanlar, meslek hayatlarında ilerlerken de en başarılı olanlar arasında yer aldılar.